

Scissors & Secrets

NŮŽKY A TAJEMSTVÍ

Katka Havlová

Tento vzdělávací materiál je dostupný výhradně na
www.jazykovamentorka.cz, www.languagementor.eu
a přímo ode mě jako součást kurzu.

Text i ilustrace jsou chráněny autorským právem
a nesmí být šířeny bez souhlasu autorky.

© 2026 Katka Havlová

Katka Havlová

Obsah

1 Nůžky	1
---------------	---

Velká hra

2 Jenom vlasy	6
3 Návštěva na Olympu.....	7
4 Modrý Neon	9
5 Šachmat.....	15
6 Pokušení	17
7 Mistrovská lež	19
8 Punc lásky.....	22
9 Třináctá komnata	24
10 Zmoklá slepice	26
11 Barva viny	27
12 Šest hodin omlouvání	31
13 Ascot	36
14 Přiznání	40
15 Tajemství	45

BONUS: NA DORAZ

není součástí

1 Nůžky

Plzeň, dnes

1.1

Salon v poledním šeru působil jako drahý, tichý chrám. Vzduch byl nasycený typickou směsí vůní, která se Alexovi za ty roky vpila pod kůži: těžké aroma santalového dřeva z luxusních svíček, závan drahých šamponů s tóny orchidejí a lehce štiplavý, čistý pach dezinfekce na nástroje.

Všechno se lesklo. Černá kožená křesla odrážela tlumené světlo designových lamp a v obrovských zrcadlech se zrcadlila prázdnota prostoru, který jindy kypěl životem. Bez ruchu fénů a hovoru zákaznic byl slyšet jen monotónní šum deště bičujícího výlohu a tikání dizajnových hodin nad pultem recepce. Byly to kulisy úspěchu, které Alexe občas uklidňovaly, ale dnes ho spíš tížily.

Alex se přehraboval v papírech. Doklady o zaplacení a faktury od dodavatelů, kontrolní hlášení k DPH, to byla největší noční můra jeho podnikání. Když měl ještě svůj starý salon, bylo to všechno mnohem jednodušší, a tak se občas nad tou hromadou administrativy vztekal způsobem, který rozhodně nepatřil do nablýskaného snobského salonu: "Kurva práce tohle dépéháčko, zlatý časy v Alex Hair".

Ale moc dobře věděl, že skutečně zlaté časy nastaly až když přišel David. Jeho bývalý spolužák z učňáku, který strávil asi 8 let ve špičkovém salonu v Londýně, kde se vyšvihl tak, že z Alexova kadeřnictví na rohu udělal po svém návratu exkluzivní salon, ve kterém se dveře netrhly. A přestože byli v Plzni, jezdili za nimi zákazníci z celé republiky.

1.2

Alex občas žasl nad tím, jak neuvěřitelné peníze si musel David jako špičkový londýnský stylista vydělat, když tehdy dokázal z vlastní kapsy zafinancovat celou tuhle nádheru.

Pracovali jen ve dvou, protože koncept Scissors and Secrets byl postavený na dvou věcech, a to doslova: na nůžkách, které ovládal Alex a na tajemstvích, kterými byl opředený David. Pověst dvou skvělých gay kadeřníků, kde se na termín čekalo klidně i půl roku, byla v podstatě hlavním tahounem jejich značky.

Alex si znovu povzdychl při té vzpomínce. Dvou gayů. Nikdy se té nálepky nezbaví. Roztřídil faktury od dodavatelů a vložil je do obálky pro účetní. Teď účtenky za platby kartou.

Byl květen, týden oslav osvobození, kdy Plzeň obvykle praskala ve švech. Bohužel se oslavy letos moc nevyvedly, protože bylo chladno a pršelo. Alex vyhlédl ven přes

mokrou výlohu. Bylo pravé poledne a v salonu se svítilo na plno, i když dnes neměli zákazníci. Byl svátek a on si dal závazek, že dožene resty v účetnictví.

Najednou nadskočil leknutím. Někdo vzal za kliku dveří tak prudce že je málem vylomil z pantů. Dveře byly zamčené, ale možná protože se svítilo, tak si někdo venku myslel, že je otevřeno. Za dveřmi stál velký kudrnatý chlap a zabouchal na sklo.

Alex nevěřicně koukal na pána, co stojí venku na dešti a bouchá na dveře zavřeného salonu, těsně vedle cedulky "closed". Ale možná neuměl anglicky. Na oslavy osvobození sice přijíždí i hodně Američanů, ale tenhle vypadal spíš jako Řek, s tím velký nosem. Jenže to už dávno nic neznamená, i etnický Řek může být americký občan. Alex naznačil kroucením ruky, že je zavřeno. Ale pán tam dál stál a znovu zaklepal, teď už jemněji a jakoby prosebně.

1.3

Alex se slitoval a šel odemknout. Teď viděl muže napřímo – byl to seriózní, draze oblečený padesátník v tmavém vlněném kabátě, který byl teď úplně nasáklý vodou. „Je svátek, máme zavřeno.“ Řekl Alex na vysvětlenou.

Pán se krátce podíval na Alexovy ruce a zeptal se: „English?”

Alex ukázal na cedulku, na které bylo anglicky napsáno "closed", ale muž ho ignoroval a řekl nekompromisně: „I need your help. I'm from London.“ Potřebuji vaši pomoc, jsem z Londýna.

Ta věta Alexe zastavila. Londýn. Magické slovo, které v tomhle salonu znamenalo všechno. Alex anglicky uměl docela slušně, ale nebyl ten suverénní typ, nad vším docela dost přemýšlel, a když k nim začaly chodit manželky expatriotů, poté co změnili s Davidem jeho značku, byl vyděšený z představy, že s nimi bude muset mluvit anglicky. Ale naštěstí to všechno obstaral David. Po letech v Anglii byl přece jen na tom s angličtinou líp než Alex, který strávil asi tři měsíce v Austrálii, jen aby nebyl úplně tupý, protože na učňáku angličtinu sice měli, ale bylo mu to k ničemu. Mohl teď prostě jen pokrčit rameny, jakože nerozumí, ale když tu nebyli žádní svědci, nemusel se tolik stydět, a tak přešel do angličtiny.

„How can I help you?” Co pro vás můžu udělat?

Pán se postavil tak, že Alex nemohl jinak než ustoupit a pustit ho dovnitř. Jestli to byl někdo, kdo se rozhodl pod nějakou záminkou vloudit dovnitř a "rozflákat těm zasraným homoušům hubu" jak se občas objevovalo pod jejich příspěvky na sítích – protože ani to, že jsou slavní, je před nenávistí některých skupin lidí neochránilo – tak to bylo hodně rafinované. A přitažené za vlasy – došlo Alexovi. Nebyl v nebezpečí, ale i tak chvilku váhal, jestli má zase hned zamknout. Radši to neudělal.

1.4

„Jste slavní a já potřebuju ostříhat. Přijel jsem na ty oslavy, a tak bych to spojil. Mám ty vlasy už hrozně přerostlé.“

„Je svátek, dnes je zavřeno.“

„Mám přijít zítra?“ Zeptal se pán.

„My máme plno na půl roku dopředu,“ řekl Alex.

„To se vůbec nedivím.“ Řekl pán uznale a rozhlédl se kolem. „Chtěl jsem to zažít. Někde jsem slyšel, že tu pracuje kadeřník z Londýna, mám dojem, že jsem k němu taky chodil.“

Tohle byla pro Alexe úplně jiná káva. Zákazník, který přijel až z Londýna. Za vyhlášeným stylistou Davidem. To mělo úplně jiný grády. David byl dobrý v marketingu na sociálních sítích, kdyby tam mohli dát fotku a napsat, odkud za nimi lidé váží cestu až do Plzně, byla by to bomba. A tak řekl: "V tom případě vítejte – welcome to Scissors and Secrets."

Nejdřív probrali pánův sestřih a pak se přesunuli za zástěnu, kde měli umyvadla a masážní křesla. Pán se posadil a Alex si uvědomil, že by měl teď zamknout, když vpředu nikdo není. Ale pořád se mu nějak nechtělo být tu s tím kolosem zamčený. A tak se pustil do mytí.

Když se potom zase přesunuli dopředu, pán si evidentně chtěl povídat. Alex nebyl v angličtině tak zběhlý, a tak si řekl, že ho prostě nechá mluvit. Jenže co když mu nebude rozumět? Možná by bylo lepší, aby tu konverzaci vedl on sám, tak by se mluvilo o něčem, co zná. A tak se zeptal: „Přijel jste do Plzně sám?“

Pán se trochu zachmuřil a Alex začal přemýšlet, jestli tu větu neřekl špatně. Nemohl vědět, že slovo "sám" má na toho obra účinek jako elektrický šok.

1.5

Ano, přijel sám. Byl tu sám, protože byl sám. Protože před třinácti lety udělal hroznou pitomost a dodneška se z toho nevzpamatoval.

To Alex nemohl vědět.

„Ano, přijel jsem sám. A vy jste tu dneska taky sám?“ Zeptal se.

„Můj partner má dovolenou,“ řekl Alex na vysvětlenou a soustředil se na sestřih těch hustých, nepoddajných, už trochu prošedivělých kudrn. Kdyby v tu chvíli zákazníka pozoroval v zrcadle, nemohlo by mu ujít jeho další zachmuření. Slovo "partner" ho bodlo jako dýka do srdce.

"Váš partner, to je ten kadeřník z Londýna?"

"Jo, vrátil se a obrátil mi život vzhůru nohama. Měl jsem salon Alex Hair a on mi řekl, že to je nuda – nejsou to přece jenom vlasy." Dál stříhal a opět přehlédl pánovo další zamračení.

Nejsou to jenom vlasy – to byla ta věta, která tenkrát všechno odstartovala.

–

O dva dny později se David vracel do práce odpočatý, bezchybně upravený, krásně opálený, v oblaku drahého parfému, který na malou chvíli přebil všechny vůně salonu. Položil klíčky od auta na recepci a letmým pohledem zkontroloval, jestli jsou ručníky srovnané přesně podle barev.

„Tak co Plzeň? Chyběl jsem vám tu vůbec?“ prohodil David a začal si prohlížet diář objednávek na příští týden.

Alex se uculil a dál čistil nůžky.

„Ale, jen papíry, faktury... Dyť byl svátek, nechal jsem zavřeno. Jak bylo v Řecku?“

1.6

„Klasika. Slunce, moře, pláž a děsná nuda. A co ty, něco vzrušujícího?“

„Jo, vlastně, jedna věc. Měli jsme tu mezinárodní návštěvu. Představ si, bouchal tu na dveře jeden chlap. Prej z Londýna. Říkal, že k tobě kdysi chodil.“

Davidův pohled na vteřinu zamrzl na stránce v diáři. Pomalu zvedl hlavu. „Z Londýna? To je široký pojem, Alexi. V Soho se lidé střídali jako na běžícím páse.“

„Vypadal fakt... no, seriózně. Takový ten typ, co si kupuje oblečení v Savile Row a jezdí v Bentley,“ Alex pokrčil rameny. „Tak jsem ho vzal.“

David zavřel diář. „A co?“

„Říkal jsem si, že je to skvělá reklama. Že za tebou jezdí lidi i po těch třinácti letech. A pak jsme udělali fotku na nástěnku, jako vždycky. Byla to fajn změna od toho, jak jsem se tu celej tejden hrabal v těch papírech. Podívej se sám, je tamhle v rohu.“

Ukázal na nástěnku s Polaroidy. Mezi fotkami vysmátých modelek a místních podnikatelů svítil jeden čerstvý snímek. Postava na něm byla dominantní, i když jen seděla v křesle. Ten profil, ten ostrý řecký nos a ty hluboké oči, které v Polaroidu vypadaly skoro černě.

„Jo a mluvil jsem s ním anglicky, ani jsem nevěděl, že tak umím. Bylo mu dobře rozumět. Asi to nebyl rodilý Angličan.“

1.7

Davidovi se na krku orosila kůže.

„Vzpomínáš si na něj?“ ozval se Alex za jeho zády.

David si fotku prohlížel několik vteřin. Pak ji ze zvyku otočil, protože zákazníci obvykle psali na druhou stranu nějaký vzkaz, pozdrav, poděkování nebo nějaké přání, nebo jen svoje jméno. Stálo tam "13 years of saying sorry". Třináct let omlouvání. Připíchl fotku zpátky na nástěnku.

„Svět je menší, než se zdá,“ řekl David neurčitě a prstem si mimoděk přejel jizvičku na klíční kosti.

„Vypadáš, jako bys viděl ducha,“ prohodil Alex napůl z legrace.
V tu chvíli plzeňský salon před Davidovýmá očima zmizel. Zmizela vůně
santalového dřeva i Alexův hlas. Místo toho se ozval hluk londýnského metra a
ostrý pach mokrého asfaltu.

Velká hra

Londýn, před 13 lety

2 Jenom vlasy

2.1

Vzduch v salonu Velvet Desire v londýnském Soho byl těžký vůní drahých kondicionérů a horkého fénu. David stál u keramického umyvadla a mechanicky vmasíroval šampon do vlasů muže, jehož jméno zatím neznal. Věděl jen, že mu vedoucí říkal "pane doktore". Cítil na sobě pohledy ostatních kadeřníků i majitele podniku. Všichni to věděli – David tady nebyl osm let kvůli svým nůžkám, ale kvůli svým rukám a obličejí. Byl tou hezkou tváří, která měla klienty ukonejšit, zatímco jim účtovali nesmyslné částky za „zážitek“.

„Máte citlivé prsty,“ zamumlal muž se zavřenýma očima. Působil ztuhle, jako by každý dotek byl nutným zlem.

Když došlo na stříhání, nastal ten trapný moment. Doktor řekl tiše majiteli, se kterým se evidentně znal: „Nemohl by to udělat on?“ a ukázal na Davida.

"Nesnáším, když mi lidi sahají na hlavu, a na něj už jsem si zvykl."

Majitel pokynul vedoucímu salonu a ten na vteřinu zaváhal, v očích se mu mihl záblesk paniky – věděl, že Davidovo kadeřnické umění končí u umytí hlavy a nanesení gelu – ale profesionální maska nepovolila. S falešným úsměvem pokynul Davidovi, ať pokračuje.

Davidovi se opotily dlaně. Vzal nůžky a začal stříhat. Opatrně, pomalu, jako by odstraňoval výbušninu. Ticho mezi nimi bylo čím dál těžší.

„Takhle nějak?“ Zeptal se David a zářivě se usmál do zrcadle na svého klienta.

2.2

„Mně na tom nesejde, hlavně ať to nějakou dobu vydrží. Jsou to jenom vlasy.“ David ruku s nůžkami na vteřinu zastavil. Ta věta ho bodla víc než urážka. *Jenom vlasy?*

„Nejsou to jenom vlasy.“ Zaprotestoval tiše, zatímco v duchu viděl svůj padělaný certifikát a strach z toho, že ho vyhodí na dlažbu. „Je to moje živobytí.“

Zákazník otevřel oči a v zrcadle se jejich pohledy střetly. Muž vypadal, že ho ta odpověď zaskočila, jako by si poprvé uvědomil, že ten krásný kluk u jeho křesla není jen dekorace interiéru.

„Nemyslel jsem to tak. Jen jsem chtěl říct, že mi na vzhledu nezáleží.“

—

O tři dny později Londýn bičoval studený déšť. David vycházel ze směny, džíny

vyhrnuté, aby si je nezmáchal, a hlavu schovanou v kapuci. Cestou kolem jedné z hospod ho zastavil hlas. „Ten kadeřník, co bere vlasy vážně!“

Byl to on. Ten doktor, teď už David věděl, že je to zubař. Stál ve dveřích pubu a vypadal mnohem méně upjatě než v salonu.

„Nechceš si dát drink? Jen tak. Jako omluvu za ty řeči o vlasech.“

David váhal. Ten muž ve středních letech působil zajištěně a v jeho očích bylo něco, co Davidovi připomínalo toulavého psa, který našel přístřešek.

„Tak colu“ řekl David opatrně.

2.3

„Jen tak? Bez ničeho?“ ukázal muž na bar plný lahví tvrdého alkoholu.

„S ledem.“

Seděli v rohu u tmavého dřevěného stolu. David upíjel svou colu a pozoroval, jak muž – snad z nervozity, snad ze zvyku – do sebe obrací jednu sklenici za druhou. David se cítil divně. Viděl, jak se tomu muži lesknou oči, když se na něj dívá. Věděl, že je pro něj „ten hezký kluk“, ale zároveň cítil, že tenhle muž je v jádru stejně rozbitý jako on sám.

Když odcházeli, muž se už trochu motal. David ho chytil za loket. Cítil tu pevnou látku jeho drahého kabátu. „Doprovodím vás,“ řekl věcně.

Stáli před domem v tiché ulici. Hluk nočního velkoměsta tu ustoupil do pozadí a připomínal jen tichý, monotónní šum. Muž se opřel o domovní dveře, tvář měl červenou a dech cítil ginem. „Jste hrozně hodnej, Davide,“ zamumlal.

A pak se stalo něco, co se v zubařově paměti druhý den ráno rozplynulo jako mlha nad Temží. David tam ale zůstal stát ještě dlouho poté, co se za mužem zavřely dveře. Přemítal, co vlastně znamenalo to, co se v té tmě u vchodu právě odehrálo.

3 Návštěva na Olympu

3.1

Druhý den odpoledne stál David před tím luxusním domem znovu a prstem váhal nad zvonkem. Proč tu vlastně byl? Chtěl se jen ujistit, že se ten zubař včera neutopil ve vlastní nešikovnosti, nebo v tom byla trocha kalkulu? David věděl, jak vypadá. Věděl, že pro muže s penězi a osamělým pohledem je on sám jako magnet.

„Ano?“ ozvalo se z interkomu.

„To jsem já.“ Řekl nervózně a pohlédl do oka kamery.

„Počkej tam, sjeďu dolů,“ řekl hlas rychle, jako by se bál, že David udělá krok navíc. Sotva se dole pozdravili, čidlo kamery se rozsvítilo, jak v některém bytě aktivovali interkom. Po chvíli se ozval hluboký hlas, s lehkým přízvukem. „Davide, proč postáváš s mladým přítelem venku? Pozvi ho nahoru, ať si dá s námi dezert.“

Ve výtahu bylo ticho, které by se dalo krájet. Zubař David sledoval čísla pater a vyhýbal se pohledu do zrcadla. Mladý David cítil, jak se mu v břiše stahuje uzel. Tohle nebylo v plánu. Nečekal partnera. A rozhodně nečekal, že se jeho zákazník taky jmenuje David.

Když se otevřely dveře do bytu, Davidovi se na vteřinu zastavil dech. Uprostřed místnosti stál muž – velký, s rameny jako skála, s tmavými kudrnatými vlasy, které mu padaly do čela – a působil, jako by mu ten velkorysý prostor byl malý.

„Já jsem Konstantinos,“ řekl ten kolos a podal Davidovi ruku. Jeho stisk byl pevný a teplý.

„David.“ Usmál se svým profesionálním úsměvem.

„No, to nám to hezky začíná.“ Řekl Konstantinos pobaveně.

3.2

Mladý David na něj dál beze slova zíral.

„Vypadáš jako bys viděl ducha,“ zasmál se Řek a v očích mu zajiskřilo.

„Spíš Boha,“ vyklouzlo z Davida dřív, než to stačil zastavit. „Myslel jsem, že to v těch filmech o řeckých bozích přehánějí.“

Konstantinos se rozesmál nahlas, zvukem, který zaplnil celou místnost. „Tak vítěj na Olympu!“

David se sklonil a stáhnul si tenisky z holých nohou.

Oba domácí se na něj překvapeně dívali. David se narovnal a zaznamenal ty pohledy.

„U nás se vždycky zouváme.“

Konstantinos ho vzal za loket a vedl si ho jako by to byla úplná samozřejmost a jako by tu právě proto David teď byl.

„A odkud jsi?“ ptal se se zájmem.

„Česko. Praha. Teda Plzeň, ale to znají jen pivaři.“ Řekl upřímně. Sám tuhle českou pivní kulturu nesnášel.

„Tam jsem nikdy nebyl,“ řekl Konstantinos a pak jako by si uvědomil, že tam nejsou sami, dodal, „nikdy jsme tam nebyli, žene Davide.“

Zubař David se tvářil, jako by chtěl zmizet. Seděl u stolu, rýpal se v řeckém dezertu a doufal, že se nikdo nezeptá, kde se tu dneska tak zčistajasna tenhle krásný kluk vzal.

Mezitím Konstantinos převzal velení. David kadeřník cítil na kůži každý jeho pohled.

„Já jsem z Rhodosu,“ usmál se Konstantinos. David si jen pomyslel „tak to sedí“.

3.3

Konstantinos se zase pokusil zapojit do debaty svého partnera, ale ten se omluvil, a šel něco dělat do kuchyně.

A tak Konstantinos mluvil o tom dezertu, který měli, o řeckém slunci a moři, které ale vídal jen jednou ročně o dovolené, protože už 30 let žil v Anglii. Jeho rodina se sem kdysi přistěhovala za prací.

„Tak ty jsi kadeřník, Davy,“ řekl z ničeho nic Konstantinos.

David zubař zrovna upíjel čaj a zakuckal se. *A je to tady. Jestli to ten kluk vykecá, jsem mrtvej muž.* Sice se nic nestalo, ale vlastně... nebyl si jistý. Moc si to nepamatoval. A teď byl tak zabraný do svých obav, že ani nepostřehl to oslovení. Davy.

„Jestli chcete, taky vás někdy ostříhám.“ Řekl David a pohodil hlavou, aby si odhrnul vlasy, které mu spadaly přes oči. Bylo to gesto, ze kterého se bohatým pánům podlamovaly kolena. Dělal to přirozeně, ale nebyl už žádný nevinný koloušek, teď v šestadvaceti už to uměl používat vědomě.

Konstantinos podsunul mladému Davidovi svůj telefon. „Napiš mi tam svoje číslo, někdy se objednáme.“

Davidovi zubaři se ulevilo, že se Konstantinos nevyptával na další detaily. Stačilo mu prostě vědět, že se David s Davidem znají z kadeřnictví. Ale mohl a měl tušit, že to je jen klid před bouří.

4 Modrý Neon

4.1

Večer byl Londýn stejně chladný jako Davidovo vlastní bydlení. A tak se toulal ulicemi, domů se mu nechtělo – ten malý pokoj, co byl cítit zatuchlinou, nebyl místem pro někoho, kdo právě navštívil „Olymp“. Skončil v gay klubu, kam chodil, když se cítil neviditelný.

Seděl na baru, před sebou colu s ledem a vnímal pohledy dvou mužů v rohu.

Sledovali ho jako kořist. V kapse mu zavibroval telefon.

Londýnské ulice byly po dešti cítit mokrým asfaltem a výfukovými plyny.

Konstantinos krácel rychle, ruce hluboko v kapsách sportovní bundy. Vyšel z bytu hned poté, co se za jeho partnerem zavřely dveře ložnice. Věděl, že Davida hlava nebolí. Cítil tu tíhu viny, která se vznášela v obývacím pokoji jako neviditelný kouř. David se bál. Bál se otázek na to, proč ten mladý kadeřník znal jejich adresu, a bál se přiznat, že včera večer ztratil kontrolu.

Ale Konstantinos měl svůj vlastní problém. Ten mladý kluk s jemnými prsty a pohledem, který v něm viděl Boha, mu v hlavě udělal průvan, jaký už roky nepocítil. Bylo mu to nepříjemné. On byl ten rozumný, ten stabilní, ten, kdo chrání. A teď se mu třásl ruce jen při pomýšlení na to, že by mu napsal.

Zastavil se na rohu ulice. Vytáhl telefon. Displej ho ozářil do tváře. Chvilí jen tak

zíral na prázdné pole pro zprávu. *Co to dělám?* ptal se sám sebe.

4.2

Nakonec tu zprávu poslal – opatrnou, zdánlivě neutrální.

Konstantinos: David šel spát, bolí ho hlava. Doufám, že tebe z mých řečí nebo z toho jídla hlava nerozbolela? Jsi v pořádku doma?

Odpověď přišla téměř okamžitě.

David: Sedím v baru „The Blue Neon“ na Old Compton Street. Myslím, že pokud moje rande do půl hodiny nedorazí, tak mě ti dva supi, co mě tu pozorují, snad sežerou zaživa.

Konstantinos cítil, jak se mu rozbušilo srdce. *The Blue Neon. Old Compton Street.* To nebylo jen postesknutí. To byla mapa. Jasná pozvánka. Podíval se na své oblečení – měl na sobě šedou, sice drahou, ale přece jen teplákovku, ve které se šel prostě jen vyvětrat. Do takového baru se chodí v kůži, v hedvábí nebo aspoň v drahém parfému. On byl cítit jen nočním vzduchem a mýdlem.

Váhal. Bylo to daleko. Měl sotva dost času tam dojít; na to, že by se šel převléct, ani pomyslet. Když tam dorazil, půlhodina už dávno uplynula. David už možná odešel s někým jiným. Možná skutečně čekal nějaké rande. Ale proč by posílal adresu? Ta nejistota byla ochromující, ale zároveň opojná. Nakonec se odhodlal, protože potřeboval utéct vlastnímu strachu.

–

Když Konstantinos otevřel těžké dveře *The Blue Neon*, hluk a záblesky modrých světel ho na vteřinu omráčily. Rozhlédl se. Bar byl plný lidí v upnutých košilích, se stíny pod očima a drinky v rukou.

4.3

On tam stál ve své sportovní bundě, jako by si sem odskočil z večerního běhu v parku.

Ale jakmile udělal první krok dovnitř, lidé se začali instinktivně rozestupovat. Možná to bylo těmi rameny, možná tím, jak držel hlavu. I v tom nejobyčejnějším oblečení z něj sálala autorita, která do tohohle doupěte nepatřila. Byl jako lev, který omylem zabloudil do terária.

Uviděl ho v rohu. David seděl na vysoké stoličce, před sebou prázdnou sklenici jen se zbytky tajícího ledu. Dva muži se opírali o bar kousek od něj a něco si šeptali.

Konstantinos k němu došel. Neřekl nic. Jen položil ruku na bar hned vedle Davidovy dlaně. Ti dva „supi“ okamžitě zmlkli a odvrátili zrak. Síla Konstantinovy přítomnosti byla hmatatelná.

David vzhlédl očima, ale hlavu nechal lehce skloněnou a přes čelo mu spadaly vlasy. Kdyby ještě v té sklenici měl co pít, cucal by přitom brčko. Fungovalo to vždycky. I

seriózní pánové jako takový Konstantinos by mu snesli modré z nebe. V jeho očích nebyl ani údiv kvůli tomu, co má Konstantinos na sobě. "Refinované," řekl jen a v hlase mu hrál úsměv.

„Sportovní ohoz mám, ale moc sportovní výkon jsem nepodal,“ odpověděl Konstantinos hlubokým hlasem, a poklepal na svoje drahé hodinky.

„Na sportovní výkony si zrovna nepotrpím,“ prohodil David dvojsmyslně, aby si otestoval, jestli se Konstantinos chytí. Ten už ale v tu chvíli naprosto jistě věděl, že je ztracený. Že tenhle mladý kluk není jen letmý zájem, ale katastrofa, které se nedá vyhnout.

Konstantinos se nadechl, že si něco objedná, ale David se v tu chvíli sesunul ze své stoličky a stál teď hlavou těsně u něj. To že byly jejich oči ve stejné výšce přimělo Konstantina sklonit hlavu, aby se podíval na jeho boty. Skoro čekal, že mu tu výšku dodali podpatky. Ale David měl na nohách pořád ty jednoduché tenisky, které si před pár hodinami u nich doma vyzul. *Štíhlý, pružný a jemný, jako můj David, ale vysoký jako já. Vůbec jsem si toho u nás nevšiml.*

4.4

Před barem se Konstantinos rozhlédl. Byla to pošetilost jít sem. Ještě kdyby tak zůstali uvnitř, dal by si skleničku, mohli si ještě chvíli povídat. Ale co proboha budou dělat venku?

Oba chvilku rozpačitě přešlapovali. David cítil, že tohle není jeho hra, ale byl překvapený, když se ten velký muž najednou tvářil zaskočeně a nevěděl, co dělat. Neměl zřejmě v plánu ho někam vzít, asi se na to v těch sportovních hadrech ani necítil. Doma v bytě spal jeho přítel.

"Tak tudy?" Zeptal se David a ukázal směrem, kterým by se vydal i sám domů.

Konstantinos pokrčil rameny na znamení, že je mu to vlastně jedno a hned po pár krocích se zastavil. David se za ním otočil.

„Co je?“

„Jdeš moc rychle,“ řekl provinile. Nebyl v kondici a David měl dlouhé nohy a opravdu šel rychle.

„Je docela frišno,“ vysvětlil David. "Na procházku" dodal.

Konstantinos netušil, jestli to má brát jako poznámku, že jdou za nějakým cílem. Ale sám žádný cíl neměl. Doprovodil by Davida domů, ale napadlo ho, že by to tak nemuselo skončit a nevěděl, jestli něco takového ten mladík očekává.

„Děláš to za peníze?“ Zeptal se na rovinu, aby to měl za sebou. Chtěl vědět, s kým má tu čest.

„Jako to střihání?“ zeptal se David a zase pohodil hlavou, aby odhodil vlasy z čela.

„Sex,“ řekl Konstantinos a nenechal se vyvést z míry. Musel to vědět. Přitom to ale

neznamenal, že by ho za to odsuzoval. Ani že by ho zavrhoval. Kdyby ho tenhle hezounek chtěl, rád by mu zaplatil. Udělal by to. Nikdy to ještě neudělal, ale věděl, že teď by prostě neodolal. Byl nedočkavý.

4.5

David přešlápl z nohy na nohu, kousal se do horního rtu a chvíli přemýšlel, jestli se má urazit, nebo prostě jen odpovědět. Sváděl ho, nebo ne? Vědomě ho přece u nich doma sváděl, dokonce ho vylákal do toho baru, tak proč by si ten bohatý pán teď nemohl myslet, že si ho může koupit? Může, akorát prostě ne na jednu rychlovku.

„Ne.“ Neřekl nic víc.

Pořád tam ještě stáli a dívali se na sebe.

„Je ti zima?“ zeptal se Konstantinos, ale věděl, že je a tak si hned rozepnul bundu a podával mu ji. David ji odmítl.

„Neblázni, vem si to. Já bych se docela rád prošel. Pomalu.“

„Nemůžu nosit cizí věci.“

„Hrdost?“

„Posedlost. Všechno musí být buď nový nebo vypraný.“

„Že bys radši zmrznul?“

„Že bych radši umřel.“

Konstantinos se zarazil a ruka s nabízenou bundou mu pomalu klesla k tělu. Hledal v jeho tváři úsměv nebo nadsázku, ale nenašel nic. Zírali na sebe v mrazivém nočním vzduchu, dokud Konstantinos s pomalým nádechem nepochopil, že ten kluk to myslí smrtelně vážně.

„Takže žádná noční procházka? Nic vypraného po ruce nemám.“

„Asi ne teda. Já fakt musím jít rychle.“

„No, jako pejsek za tebou nepoběžím. Ale...“

David vyčkával.

4.6

„Proč jsi mi psal kde jsi? Když chceš teď hned utéct? To proto, že jsem se ptal na ty prachy? Nezlob se, já nevím, jak to chodí.“

„Já přece neutíkám, ale takhle můžeš leda do posilky.“ Ukázal na Konstantinův sportovní outfit.

„Možná ne,“ řekl Konstantinos a rozhodl se risknout všechno. V Londýně bylo pár podniků, kde ho znali a kam ho pustí kdykoli bez ohledu na to, jestli má zrovna šlajfku. Ale taky znali jeho Davida, proto to bylo riskantní, ale on už definitivně pro tohoto kluka ztratil hlavu.

Mávl na taxík a za chvíli vystoupili na Curzon Street před klubem Dorian a hned

od dveří je dovedli do privátního salonku. David se snažil zvědavě nerozhlížet, v pár podobných soukromých podnicích už byl, i když pokaždé oblečený o dost líp než dneska. Uvědomil si, že tady Konstantina znají, takže na jejich oblečení nikdo nekouká a navíc, každý z nich měl svoje osobité kouzlo, Konstantinos byl majestátní a David byl roztomilý, odpouštělo se jim všechno. Jsme hezká dvojka, napadlo Davida.

„Tak co mi řekneš o Praze? Nebo o Plzni?“

„Radši nic“

„Blbý vzpomínky?“

„Blbý místo.“

„Nelíbilo se ti tam?“

„Kdyby jo, nedělal bych tady poskoka.“

„A ta tvoje práce?“

„Co je s ní?“

„Jsi kadeřník, a ne poskok, ne?“

4.7

„Ilegál. Dostávám prachy na ruku a nevím, jestli ještě zejtra můžu přijít. Teda, měl jsem štěstí docela, jsem už osm let v jednom stejném podniku.“ A David si zaklepal na zuby, aby to nezakřikl. Ostatní pomocníci se tam střídali jak na běžícím pásu, za pár týdnů už o nich nikdo neslyšel. Věděl, že kdyby se všechny ty dámy, a hlavně ovšem homosexuálně orientovaní pánové, tak netěšili na jeho masáž při mytí vlasů, a kdyby nevypadal pořád tak mladě, už by po něm dávno taky neštěkl pes.

Konstantinos vytřeštil oči.

„Osm let?“ Ale nemyslel tím, že mu připadá osm let jako dlouhá doba v jednom podniku. V duchu počítal, kolik vlastně Davidovi je. Tipoval mu kolem dvaceti. Jenže to nedávalo smysl.

„No, v osmnácti jsem přijel, a s tímle ksichtem...“ pokrčil rameny „hned mě vzali, ani mi nedali do ruky nůžky, jestli něco umím.“ Svůj zfalšovaný certifikát o ukončeném vzdělání na plzeňském učňáku, který jim tehdy bez mrknutí oka v salonu předložil se svým tenkrát ještě platným pasem, teď radši zamlčel.

„Nejsi už žádný chlapeček,“ vydechl Konstantinos, když si to všechno přepočítal.

„To vadí?“

„Ne, právě... takhle... je mezi náma jenom 12 let.“

„Mezi kým?“ podivil se David.

„No mezi mnou a tebou.“

Teď byl zase na řadě David, aby vykulil oči. Tipoval ho rozhodně na víc. Takový decentní pán přes padesát. Jo, určitě přes padesát. Teď zas počítal David. Třicet osm.

4.8

Vrátil mu to stejnou poznámkou. „Nejsi ještě žádný dědek," usmál se.

Tím padly všechny poslední zábrany.

Konstantinos měl doma o čtyři roky staršího partnera a když tu teď seděl s tímhle mladým mužem, žádným kloučkem, nepřipadal si tak perverzní. A David, který chtěl sice sbalit bohatého zajištěného pána a bylo mu jasné, že takový pán prostě nebude nejmladší, měl teď před sebou v podstatě sotva čtyřicátníka. To znělo dobře. Až na to, že ten pozdní třicátník doma jednoho Davida už měl. A až už si nebudou mít co víc dneska v noci říct a rozejdou se, tak s ním bude spát v posteli, zatímco David bude v té své díře sám.

Každý si vždycky myslí, že má u postele frontu fanoušků. Nejenom na sex, ale i na zábavu, že s ním zkrátka každý chce být, ale pochopil už dávno, že pro většinu lidí existuje jen ten jeho nevinnej kukuč, že to je jeho celej kapitál, a tak ho prodával, jak nejlíp uměl. A zrovna teď ho mohl prodat opravdu královsky. Vlastně božsky.

Bohužel se ale rozešli ve vzteku. David si uvědomoval, že to přehnal, ale měl pocit, že Konstantinos zbytečně mockrát ještě naznačil, že by mu zaplatil za sex. Zřejmě to tak nemyslel, možná mluvil jen obecně, ale když na to David už podrážděně zareagoval slovy „*Tak mě nenapínej a vysol na stůl, na kolik bys mě ocenil*", tak Konstantinos najednou vykřikl: "Co si myslíš ty spratku? Že jsem nějaký zoufalec, co se neumí ovládat a zajímá ho jen jedno?"

4.9

A najednou byl David zase jen ilegál s žádoucím tělem, ale s nežádoucí osobní hrdostí. Dokonce spratek. Na věku nezáleželo. Byl pro všechny jen drzej kluk. Snažil se to ještě zachránit větou: "Zatím jsem prostě jinej druh chlapů nepotkal," ale bylo už pozdě. Přestože to byla pravda, bylo zkrátka nefér hodit Konstantina s nimi všemi do jednoho pytle, protože se k němu od první chvíle choval mile. A když mluvil o dárcích a penězích, tak nejspíš myslel péči, možná nějakou milou odměnu a ne výplatu.

Když na něj Konstantinos takhle vyjel, v tu chvíli David věděl, že by mohl škemrat, ale nechtěl. Nebyl ochotný se nechat koupit, a tak vstal a úplně beze slova odešel. Konstantinos tam ještě asi hodinu seděl, zíral do skleničky a přemýšlel, jestli pro tohle, pro takový rozmar, pro takovou pitomost všechno riskoval, když přišel do podniku, kde ho dobře znali, s takovým klukem – ano, on už věděl, pokud to tedy byla pravda, že David není žádný klouček, a taky věděl, pokud i to byla pravda, že není prostitut, ale v očích všech, kdo je tady dneska náhodou zahlédli, to určitě nemohlo vypadat jinak. A navíc ten jeho výbuch...

Hrozně ho dráždilo, když David pořád naznačoval, že si ho chce koupit. Bylo to

nedorozumění, protože Konstantinos měl dlouholetý vztah a vůbec nevěděl, jak se chovat, když se takhle pobláznil. Nakonec byl ale rád, že se to tímhle samo vyřešilo. Samo a rychle. Nebudou žádný komplikace. Jeho David si s ním jeden večer vyšel, druhý večer si s ním vyšel Konstantinos, každý si užil svou chvilku ztraceného mládí a všechno bude zase jako dřív.

5 Šachmat

5.1

V bytě na „Olympu“ bylo posledních pár dní ticho, které bolelo. Zubař David se vyhýbal Konstantinovu pohledu. Každý dotek, každé společné jídlo mu připomínalo ten večer, o kterém mlčel. Myslel si, že Konstantinos je odtažitý, protože to ví. Protože žárlí. Protože ten mladý kluk, ten druhý David, narušil jejich dokonalý svět. A Konstantinos se vůbec neptal, jak to, že nějaký náhodný kadeřník věděl, kde jeho klient bydlí. A proč tam přišel. A to podle něj mohlo znamenat jediné – byl si jistý, že David se s ním už setkal soukromě. Byl určitě našťvaný ale nechtěl o tom mluvit. David se cítil hloupě. Jo, být volný, rád by si s tím chlapečkem něco začal. Ale nebyl volný. Jen se na něj chvilku dívat, to by mu stačilo.

„Potřebuješ si odpočinout,“ řekl Konstantinos třetí večer se sklenkou koňaku v ruce. Jeho hlas byl klidný, až příliš racionální. „Koupil jsem ti týden v Dubaji. Slunce, moře, žádné vrtání zubů. Já to v ordinaci zvládnou, tvoje lidi přeobjednám.“ Zubař David pocítil obrovskou úlevu. *On mě nechce opustit, blesko mu hlavou. On mě jen chce dostat pryč od toho pokušení. Chce mě chránit před ním i přede mnou samým.* Vděčně přikývl, aniž by tušil, že ten „Bůh“, který mu právě daroval dovolenou, si právě čistí cestu k hříchu.

5.2

Zubař David seděl v odletové hale a pozoroval letadla skrze obrovskou skleněnou stěnu. V kapse ho pátil telefon. Věděl, co Konstantinos očekává – že tenhle týden bude tlustou čarou za jeho zmateností. Měl se v Dubaji vzpamatovat, vyčistit si hlavu od obrazu toho kadeřníka a vrátit se jako ten stabilní partner, kterým vždycky byl.

Jenže čím víc se blížil čas odletu, tím víc ho ta představa prázdnoty děsila. Nechtěl zmizet jen tak. Chtěl, aby o něm ten druhý David věděl. Váhal, prsty mu tančily nad klávesnicí. *Co když to Konstantinos zjistí? Co když to všechno zničím?* Nakonec zvítězila touha po posledním spojení. Napsal zprávu, která byla stejně zbabělá jako upřímná:

Zubař David: „Za tři hodky odlet do Dubaje. Ten týden nám udělá dobře. D.“

Myslel tím týden odloučení jak od mladého Davida, tak od Konstantina, protože

jejich vztah potřeboval kyslík a vzdálenost od pokušení. Jenže netušil, jak si to ten na druhém konci přečte.

—

Mladý David ležel na své prostorné posteli, kromě které už se do jeho pokojíčku vešla jen malá skříň a zrcadlo, a v ruce držel telefon. *Za tři hodky odlet do Dubaje. Ten týden nám udělá dobře.* Srdce se mu na vteřinu zastavilo a polil ho horký pot. V duchu si tu zprávu četl pořád dokola. Tohle je pozvání? Ten upjatý, seriózní zubař se úplně zbláznil a chce, aby se teď hned sebral a letěl s ním?

5.3

Zíral na displej, dech se mu zrychlil. Byla to šílenost, i kdyby okamžitě vyběhl ven a chytil taxík, k čemu by mu to bylo? Jeho pas už je roky propadlý.

Ale pak si tu větu přečetl ještě jednou. Pomaleji. *Nám.* Slovo, které nemělo patřit jemu.

„Takže oni spolu letí pryč, a je to jen takové šťouchnutí na rozloučenou,“ zašeptal si pro sebe. Pocítil bodnutí žárlivosti, které ho samotného překvapilo. Představa Konstantina, jak se sluní někde na pláži a dává si drinky s tím svým zubařem, byla nesnesitelná. Musel je vidět. Musel vidět Konstantina dřív, než na týden zmizí z Londýna. Nechtěl, aby to mezi nimi skončilo tou hádkou. I kdyby už to nešlo zachránit, aspoň ať se může nějak ospravedlnit.

I když věděl, že před Davidem mu stejně nebude moct nic konkrétního říct; i když věděl, že David mu nejspíš napsal tajně a on svým zbrklým vpádem na letiště může všechno ještě víc zamotat – neudržel se. Skočil na taxík, což si se svým platem skoro nemohl dovolit, a spěchal na Heathrow. Celou cestu si představoval, jak je tam uvidí spolu – dva muže, kteří k sobě patří, jak se těší na týden v exotice.

Letiště Heathrow hučelo jako úl. V odletové hale rychle skenoval tabule a hledal lety do Dubaje. Když konečně doběhl k bráně pasové kontroly, vysokou postavu Konstantina nikde nezahlédl. Najednou uviděl Davida. Stál tam sám, vypadal nejistě a osaměle u svého designového kufru. Nikde žádná široká ramena, žádný hluboký smích, žádný „řecký bůh“.

5.4

„Kde je Konstantinos?“ vyhrkl mladý David, sotva popadal dech.

Zubař David sebou trhl. Překvapení v jeho očích vystřídal smutek. „Konstantinos? Ten zůstal doma. On se zlobí. Poslal mě pryč. Prý na dovolenou, ale podle mě proto, aby mě od tebe dostal pryč. Než se něco stane.“

Mladému Davidovi se v tu chvíli zatočila hlava. Ta věta „*ten týden nám udělá dobře*“ najednou dostala úplně jiný, mrazivý význam. Nebyl to týden, kdy budou spolu, ale naopak kdy budou od sebe. Konstantinos nikam neletěl. Konstantinos zůstal v

Londýně. Sám.

Zatímco zubař David procházel pasovou kontrolou s pocitem, že dělá správnou věc pro záchranu svého vztahu, kadeřník David zůstal stát na letišti jako opařený. Pár minut potom, co mu zubař zmizel z očí a kdy zřejmě napsal Konstantinovi, že už prošel kontrolou, v tu chvíli pípla Davidovi na telefonu zpráva.

Konstantinos: „Sleeping, Beauty?“

David se díval na ta dvě slova. Jeho zmatení bylo téměř hmatatelné. *Spíš, krásko?*

Jako by Konstantinos něco naznačoval, ale co? Chtěl být milý, nebo to byl zase náznak jen a pouze toho, že je jenom ta pěkná tělesná schránka?

Pomalu mu to docházelo. Konstantinos neposlal svého partnera do Dubaje, aby ho chránil. On ho tam odklidil jako figurku z šachovnice, aby mohl hrát svou vlastní hru.

5.5

David: *Tady se v sobotu v noci nespí.* – zalaškoval, přestože ten sobotní hluk v jejich domě byla realita, kterou nesnášel, ale chtěl působit jako někdo, kdo má o zábavu bohatě postaráno a nečeká na zavolání.

Konstantinos: Co takhle pravá řecká snídane, na usmířenou. Ráno v devět, je to u nás tradice.

David odložil telefon a díval se na svůj odraz v okně vlaku. Konstantinos nenapsal: „David odletěl, přijď za mnou.“ Předstíral, že je to normální pozvání k nim, jako by se nic nezměnilo. Jako když si posledně s nimi dával odpolední dezert. Konstantinos teď hrál divadlo pro diváka, který viděl do zákulisí a znal scénář.

Takže snídane na Olympu, pomyslel si David. A pak si ještě vzpomněl na Davida v letadle. Ne, kamaráde – ten tě neposlal pryč, protože se bojí, aby se něco nestalo, ale protože chce, aby se něco stalo...

6 Pokušení

6.1

Nedělní ráno bylo na Olympu nesnesitelně klidné. Konstantinos měl prostřeno pro dva. Vůně silné kávy a čerstvého pečiva se mísila s pachem dezinfekce, kterou podvědomě používal i doma. Devět hodin. Deset. Jedenáct.

Mladý David nepřišel.

Konstantinos přecházel po obývacím pokoji. V hlavě se mu střídal strach s nečekanou úlevou. *Možná je to tak lepší*, říkal si. *On nepřišel, já se s tím smírím, David se za týden vrátí z Dubaje a tohle šílenství skončí.* Jenže ta úleva chutnala hořce jako spálená káva.

Pak mu pípla zpráva z neznámého čísla.

„Pro doktora Konstantina. Chtěl jsem si domluvit schůzku v ordinaci, ale ztratil jsem telefon. Můžete se mi ozvat sem? David Kadeřník.“

Konstantinos okamžitě vytočil číslo. Davidův hlas v telefonu zněl slabě a cize.

„Omlouvám se,“ zamumlal David. „Nemohl jsem přijít.“

„Co se stalo? Davy, jsi v pořádku?“ Konstantinův lékařský instinkt bil na poplach. David zněl, jako by mluvil přes vrstvu vaty.

„Mám... rozseknutý ret a asi zlomený žebro. Někomu se nelíbilo, jak vypadám.“

Konstantinos ztuhl. „Byl jsi u doktora? Na policii?“

6.2

„Ne. Nemůžu. Nejsem tu legálně, Konstantine. To přejde.“

„To těžko,“ řekl Konstantinos tónem, který nepřipouštěl diskuzi. „Dej mi adresu. Hned.“

Adresa ho zavedla do čtvrti, kam lidé jako on obvykle nechodí. Byl to dům, kde se za každými dveřmi tísnilo příliš mnoho lidí a vzduch byl cítit vlhkostí a levným jídlem. Dveře do krcálku číslo 4 mu otevřel malý drobný chlapík. Kousek za ním na posteli zahlédl Davida. Chlapík si s Davidem vyměnil pár slov česky a odešel. Konstantinovi se sevřelo srdce. Ten krásný obličej byl samá modřina, ret měl rozseknutý a nateklý a vypadalo to, že má i něco se zápěstím. V ten moment pro Konstantina přestal být jen erotickým objektem.

„Vezmu tě k nám,“ řekl Konstantinos, zatímco Davidovi opatrně prohlížel žlutou modřinu na žebrech. Před pár dny si ani nepomyslel, že se bude poprvé dotýkat jeho holé kůže takhle brzy, natož v tomhle stavu. „Máme pokoj pro hosty. Můžeš mít otřes mozku, to není sranda.“

David se nebránil. Důvěra, kterou k tomu obrovskému muži cítil, byla v tu chvíli silnější než jeho pýcha.

„Musím si vzít věci,“ zašeptal. „Všechny. Ukradli by mi je, kdybych tu dýl nebyl.“ Konstantinos mu pomáhal balit. Otevřel skříň a jeho pohled padl na tři páry lodiček na jehlách, které tam stály jako tichý výkřik. Na vteřinu se zastavil. Věděl, co to znamená. David se na něj podíval, v očích vzdor i kapku studu. V tu chvíli mezi nimi padla další hradba. Už nebylo co skrývat.

6.3

Byt na Olympu voněl čistotou. David se úzkostlivě díval na postel v pokoji pro hosty.

„To povlečení...“ začal, ale Konstantinos ho přerušil. Vytáhl ze skříně čisté povlečení ještě s lístečkem z čistírny.

„Je to čerstvě vyprané, Davy. Nikdo v tom nespál.“

Kdyby se David necítil tak mizerně po té noční nakládačce, určitě by ho dojalo, že si tuhle jeho podivnost Konstantinos zapamatoval a navíc, že ji s naprostou

samozřejmostí respektuje.

Večer probíhal v tichu. Konstantinos připravil měkké jídlo, které David mohl jíst, aniž by příliš namáhal čelist. Pak mu zkontroloval zuby – profesionálně, jemně. David si trpělivě nechal do pusy strčit Konstantinovy silné prsty skrz opuchlé rty. Naštěstí bylo všechno v pořádku. Konstantinos měl rád dokonalý chrup, rovné, perfektní zoubky jako perly, a to David neměl. Jeho horní špičky byly trochu nakloněné dopředu a řezáky naopak dozadu. Nebyl to úsměv ze stomatologického katalogu, ale spíš z Playboye. Už dříve si Konstantinos všiml, že nejvíc sexy lidé mívají nedokonalé zuby. Všichni milovali mezeru mezi horními jedničkami Madonny, nebo rebelskou nepravidelnost chrupu Johnnyho Deppa, nebo lehký předkus, jaký u Brigitte Bardot působil tak aristokraticky. Dokonce i ta slavná asymetrie v ústech Toma Cruise dokazovala, že dokonalost je vlastně nuda.

6.4

„Nechám ti tady dveře otevřené,“ řekl Konstantinos, než odešel do své ložnice.

„Kdyby se ti udělalo špatně, musím o tom vědět.“

David ležel v měkkých peřinách a hlavou mu vířily myšlenky. Původně chtěl zubaře Davida. Chtěl peníze, luxus a bezpečí. Chtěl někoho, s kým by mohl svou přitažlivost vyměnit za klidný život. Jenže teď tu byl s Konstantinem. S mužem, který ho viděl v tom nejhorším světle, v tom nejhorším bytě, a přesto ho neodmítl. S mužem, který mu říkal Davy. Zamrzelo ho, když si vzpomněl, proč došlo k té hádce před pár dny. Neměl právo ho vůbec srovnávat s těmi krvelačnými bestii, kterým se sám dokázal už vyhybat. Přesto na ty jejich manýry nikdy nezapomene.

Zatímco kdesi v Dubaji zubař David psal mírumilovné zprávy o tom, jak mu slunce a odloučení dělají dobře, v Londýně se schylovalo k něčemu divokému. Konstantinos se díval na svůj telefon a váhal. Jak a jestli vůbec má na dálku vysvětlovat svému partnerovi, že v jejich pokoji pro hosty teď spí kluk, kvůli kterému oba lžou.

7 Mistrovská lež

7.1

Středeční odpoledne v Londýně bylo šedivé, přesný opak oslepujícího slunce v Dubaji. David zubař otočil klíčem v zámku s pocitem porážky. Útěk nepomohl. Pár dní v luxusním resortu mu jen ukázalo, že ticho mezi ním a Konstantinem je hlasitější než šumění moře. Potřeboval být doma. Potřeboval se Konstantinovi podívat do očí a říct: „Vím, že to víš. Pojďme to vyřešit.“

Byt voněl po drahé kávě a něčem dalším – po hojivé masti.

„Konstantine?“ zavolal do ticha.

Z obývacího pokoje se nikdo neozval, ale David slyšel šustění látky. Vešel dovnitř a

srdce mu vynechalo úder. Na gauči seděl on. Ten kadeřník. Ten kluk, kvůli kterému ho Konstantinos poslal na druhý konec světa. Byl sám, v triku a pyžamových kalhotách, a vypadal jako přízrak.

Ale to nebylo to nejhorší. Když mladík zvedl hlavu, David zubař uviděl jeho obličej. Žlutomodré skvrny na lící kosti, oteklý, rozseknutý ret, ruku v obvazu.

V hlavě zubaře se v tu vteřinu roztočil kolotoč temných scénářů. *Proč je tady? Proč je tu sám?* A hlavně: *Kdo mu to udělal?* Pohled na to zranění v něm vyvolal vlnu hnusu i děsu. Napadla ho první věc – tenhle kluk je možná někdo úplně jiný. Někdo, kdo se prodává za peníze a kdo si užívá bolest. Nebo ta druhá, mnohem děsivější verze: Konstantinos ho zmlátil. Konstantinos, ten jeho „klidný bůh“, vybuchl žárlivostí a když si uvědomil, co udělal, tak se snaží napravit nejhorší.

7.2

Mladý David se pokusil o úsměv, ale nateklý ret mu to nedovolil. „Vrátil ses dřív,“ zašeptal.

Zubař David neudělal ani krok. „Konstantinos je v práci?“

„Uhm. Přijde každou chvíli. Stará se o mě.“

David zubař si odložil tašku. Ruce se mu třásly. Díval se na ty modřiny a viděl v nich Konstantinův hněv.

„Vypadáš hrozně,“ řekl s trpkostí v hlase. „To je... to je kvůli mně?“

Mladý David sklonil hlavu. V duchu viděl ten okamžik na letišti. Ten rychlý, odvážný polibek před pasovou kontrolou, protože chtěl zamaskovat skutečný důvod svojí přítomnosti, a pak ty tři stíny, které ho sledovaly do metra. Udělal bohužel tu chybu, že vystoupil na neznámé stanici, aby se jich zbavil, jenže oni vystoupili za ním. Zjistil, že je v úplné pustině, kde se nikde neschová a nikoho nedovolá. Kdyby tak zbrkle nevyrazil na letiště, nebo kdyby se s Davidem neloučil usvědčujícím polibkem, nejspíš by si ho nevšimli.

„Asi,“ odpověděl kadeřník tiše. „Myslím, že jo.“

Zubař David pocítil bodnutí u srdce. *Takže Konstantinos to věděl.* Věděl o každém pohledu, o každém náznaku.

„Takhle tě zřít...“

„Bylo to rychlý,“ přikývl mladík a myslel na rány pěstí v temné uličce někde v Hounslow. „Ani jsem se nestihl bránit. Prostě se to stalo.“

7.3

„A on tě teď léčí,“ konstatoval zubař a cítil, jak se mu v hrdle zvedá žluč. „Maže tě mastí, nosí ti jídlo, aby smazal to, co udělal.“

Mladý David se na něj podíval trochu zmateně, ale pak jen unaveně zavřel oči.

Vybavil si, jak mu Konstantinos opatrně mazal hojivou mast na rty a pak taky na

žebra. Bylo to dost intimní, cítit jeho silné a teplé ruce na břiše, ale bylo to přece úplně nevinné – jen mu pomáhal se léčit.

„Je moc milej. Nikdo se o mě takhle nikdy nestaral.“

Zubař David se musel opřít o stůl. Ta zvrácenost ho omráčila. Oběť, která miluje svého trýznitele, a trýznitel, který si hraje na spasitele. A on, David, je ten, kdo to celé spustil.

„Měl bys odejít,“ vyhrkl najednou.

„Nemám kam,“ řekl kadeřník prostě a opatrně vstal. Bolestně si srovnal triko, které se na něm překroutilo. „A mimo to mám vedle něj aspoň pocit, že mě nikdo další už nepraští.“

V tu chvíli zarachotily klíče v zámku. Konstantinos byl doma.

Když Konstantinos uviděl Davida zubaře v obývacím pokoji, jeho obličej na vteřinu zkameněl. Jen na vteřinu. Pak nasadil svůj profesionální klid. „Davide, miláčku.

Nečekal jsem tě tak brzy.“

Zubař David ukázal na zmláceného kluka v pyžamu. „Co se to tu děje, Konstantine? Proč je tady?“

Konstantinos si pomalu sundal sako a pověsil ho na ramínko. Potřeboval získat čas.

7.4

„Stala se hrozná věc. V neděli mi přišla zpráva. David si našel moje číslo na stránkách kliniky. Byl zoufalý. Přepadli ho, okradli a on nevěděl, kam jít. Nemůže do nemocnice, nemůže ani na policii. Nemá povolení k pobytu a žádný pojištění. Byl jsem jediný člověk v tomhle městě, se kterým věděl, jak se spojit, aby mohl požádat o pomoc.“

Teprve teď si uvědomil, že kadeřník nevěděl, komu vlastně patří to číslo, které našel na stránkách kliniky, jestli zprávu nemůže vidět David nebo nějaká asistentka – napsal to velmi chytře, skoro konspiračně.

Mladý David seděl na pohovce a mlčel. Slyšel každé slovo. Věděl, že Konstantinos lže. Věděl, že mu psal šifrovanou omluvu za zmeškanou snídani, a ne prosbu o záchranu. Ale pochopil, že Konstantinos právě staví zeď, která má chránit je oba. Přikývl a sklopil oči.

„Takže jsi ho sem prostě vzal?“ vydechl zubař David. Cítil se zmateně. Mohla to být lež, jen výmluva, aby nemusel přiznat co skutečně udělal. Ale mohla to být taky pravda. Na jednu stranu mu Konstantinova šlechetnost imponovala, na druhou stranu se děsil sám sebe, jak snadno uvěřil představě, že Konstantinos toho kluka surově zbil.

„Jsem lékař, Davide,“ řekl Konstantinos tónem, který nepřipouštěl pochyby.

„Nemohl jsem ho nechat v tomhle stavu v nějaké díře v Brixtonu. Tady má klid. Až

se uzdraví, půjde si po svých.“

Hned jak to dořekl, uvědomil si, že si vůbec nedokáže představit den, kdy přijde domů, a on už tady nebude.

8 Punc lásky

8.1

Zatímco se zdálo, že Konstantinos bere přítomnost mladého Davida věcně – protože tu svou vnitřní emocionální bouři dobře ukrýval – David zubař ho sledoval s tichou hrůzou.

Všiml si toho hned první večer, kdy mladík vstal, aby odnesl prázdný šálek. Ten pohyb boků, ta jemná gesta rukou, ta vrozená křehkost. *Tohle jsem já v mladším vydání*, napadlo ho a píchlo ho u srdce.

Vzpomněl si na dobu před deseti lety, když se s Konstantinem dali dohromady. Tehdy se ale ta jemnost musela schovávat. Musel se naučit nosit košile s pevným límcem a mluvit hlubším hlasem, aby v té době uspěl.

Mladý David byl jiný. I přes ty modřiny v něm byla ta neuvěřitelně drzá svoboda být zženštilý. Když si mladík mimoděk prohrábl vlasy nebo se schoulil do křesla, zubař David viděl, jak se Konstantinovi rozšiřují zorničky.

„Díváš se na něj, jako bys našel ztracenou hračku,“ řekl mu jednou večer, když byli v ložnici sami.

„Je to jen kluk, který potřebuje pomoc,“ odpověděl Konstantinos a ani se na něj nepodíval.

Ne, pomyslel si David. *Vím přesně proč ho tady chceš*. A snažil se zaplašit představu, ve které tu byl ten mladý kadeřník pro něj a s ním.

Nežárлил na to, že Konstantinos chce toho mladíka, ale na to, že mladík mu doslova zobe z ruky. Samozřejmě nechtěl, aby někdo ohrozil jejich dlouholetý vztah, ale sám přece už udělal ten první krok; a kdyby měl kadeřníka pro sebe, ten vztah by ohrozil taky.

8.2

Matně tušil, co se mezi nimi stalo ten večer, kdy ho mladík doprovázel domů. Chtěl si to pamatovat, protože s nikým podobným ještě nikdy nic neměl, ale zároveň byl rád, že si to nepamatuje – aspoň ho výčitky svědomí tak nedrásaly.

Byl to sotva týden, kdy se u něj nechal ostříhat, a ten kluk tu byl už jako doma.

–

Postupně začal být Konstantinos vůči mladému Davidovi čím dál víc majetnický. Zubař David sledoval, jak se mu před očima historie opakuje – v přímém přenosu a s někým jiným. Všiml si drobností: Jak Konstantinos při večeři poslouchá

mladíkovu nedokonalou angličtinu s úsměvem, který u něj už roky neviděl. Jak na kadeřníkovi obdivuje věci, které jemu vždycky rozmlouval, protože byly příliš nápadné. Jak si užívá tu chlapeckou zranitelnost a říká mu "Davy".

Zubař David pochopil, že on sám se stal tou „stabilní, nudnou jistotou“, zatímco kadeřník David je pro Konstantina návratem k mládí. Je to jako by Konstantinos chtěl znovu prožít těch prvních pár měsíců jejich vztahu, ale bez toho, aby musel zubaře Davida opustit. Chce mít v bytě obojí – svou historii i svou novou, vylepšenou přítomnost.

8.3

Ten večer se v obývacím pokoji líně převalovaly modré stíny z televize a vzduch byl těžký tichem. David zubař seděl v křesle a Konstantinos s mladým Davidem na gauči. Konstantinos mu po chvíli položil ruku kolem krku a jemně si ho přitáhl k sobě. Prsty levé ruky mu bezděčně přejížděl po vystouplé klíční kosti. Pak se ten velký prsten na jeho prsteníčku pootočil a ostrá hrana kamene Davida nečekaně škrábala do kůže. Cukl sebou, v citlivé jamce pod krkem ho ostře píchlo.

Konstantina zaplavilo vzrušení. Ne proto, že by mu chtěl ublížit, ale proto, že David jen sevřel rty a snažil se tvářit, jako by se nic nestalo. I když mu neviděl do obličeje, živě si to uměl představit. Jak protáčí panenky a horní víčka se mu chvějou. Jako by měl dvě tváře, nebo dva životy. V jednu chvíli byl suverénní a svůdný, že by člověk snadno uvěřil, že nabízí sex za peníze, a vzápětí byl tak poddajný. Konstantinos to začínal chápat. Ten kluk zoufale chtěl k někomu patřit, ale zároveň se musel chránit. *Už se bát nemusíš, pomyslel si. Ted' patříš ke mně.*

Proto i on předstíral, že si toho škrábnutí prstenem nevšiml; nechal prsten otočený hranou dolů a začal jím po stejném místě přejíždět znovu a znovu. Pomalu.

Rytmicky. S mírným tlakem.

8.4

V televizi běžel pořad Big Brother a David cítil, jak se tupé dření pod jeho krkem mění v pálivý řez. Držel. Jen se hlavou pevněji zapřel o Konstantinovu paži za svým krkem, a nechal se tím prstenem pomaličku cejchovat. Vnímal, jak se mu kůže pod tím ostrým kamenem napíná, až místo doteku zalila jediná, těžká kapička krve. Byla to odpověď na všechno, co si nedokázali říct. Byla to puncovní značka sounáležitosti.

Vzpomněl si, jak se asi druhý den potom, co se sem nastěhoval, prořekl, jak došlo k tomu přepadení. Pak už nemělo cenu nic skrývat, musel s barvou ven. Konstantinos se mračil a Davida mrzelo, že na jeho přítele napráskal takovou drobnou nevěru, že se spolu políbili, na tom letišti, a ještě předtím ten večer, kdy ho doprovodil domů. Konstantinos se mračil dál a pak řekl: „O svého miláčka se nehodlám s nikým

dělit."

„Miluješ ho?" Zeptal se David přímo.

„Copak mluvím o něm?" Odpověděl Konstantinos odevzdaně.

David měl teď položenou hlavu na jeho rameni a zhluboka dýchal, aby tu bolest vydržel. Doufal, že si druhý David ničeho nevšiml – i když pokud by s ním jednou měl o Konstantinovu přízeň soupeřit, tohle by rozhodně použil jako argument. Vnímál ten tepající bod pod krkem a cítil zvláštní, hlubokou spřízněnost. Byl to důkaz, že patří k sobě a že ten dotek má svou váhu. Jediná jizva, kterou chtěl na těle opravdu mít.

9 Třináctá komnata

9.1

David se díval do otevřené krabičky, kterou držel v ruce. Konstantinos nedokázal hned poznat jeho reakci, protože dlouhá ofina, kterou si David kvůli němu už pár týdnů pěstoval, mu částečně zakryla obličej, když sklonil hlavu ke svému novému dárku.

„To jsou šperky," řekl David, když se vzpamatoval a dál zíral do krabičky.

„Líbí se ti?"

„Já jsem muž, Konstantine." Řekl věcně a zvedl hlavu. Přitom nevědomky provedl gesto, kterým si odhodil ofinu z očí a které jako by popíralo větu, kterou právě pronesl.

„Nikdy jsem nepochyboval," usmál se Konstantinos.

„To jsou dámský šperky, mám nosit dámský šperky?"

Konstantinos neřekl nic. Nebyl zklamaný, moc dobře předem věděl, že David tenhle dárek nejdřív odmítne. Věděl už od toho dne, co mu pomáhal přestěhovat jeho věci z toho ušmudlaného bytu – potom, co ho přepadli a byl celý domlácený s rozbitým a nateklým rtem – jak moc se snaží nepůsobit zženštile. Přitom všechno na něm bylo tak jemné, tak delikátní, tak roztomilé, byl jako křehká květinka a Konstantinos se právě proto do něj úplně zbláznil. Jenže David za tu krásnou schránku už párkrát schytl nakládačku, jak Konstantinos zjistil – tenkrát to nebylo poprvé, a proto se David tomu tak bránil. Konstantinos si řekl, že když ho bude chránit, bude ho rozmazlovat, tak se třeba David uvolní a sám se sebou smíří.

9.2

„Nemusíš je nosit, jestli nechceš. Můžeš se zavřít u sebe v pokoji a toužebně se na ně občas podívat, jako na ty boty, co máš ve skříni."

David trhl rameny. Ty troje lodičky na jehlách byly něco jako jeho kryptonit. Mohly ho úplně zničit. Párkrát si je obul na noc do klubu a tvářil se, že je to náramná

recese. Přitom se cítil naprosto skvěle, a v té době taky přestal na veřejnosti pít alkohol. Chtěl si to užít, vědět o tom, tvářit se nad věcí a v duchu plesat blahem. Když tehdy balili jeho veškerý pozemský majetek do pár tašek, tak Konstantinův pohled na ty boty ignoroval. Za ty tři týdny, co tu spolu strávili, se o tom ani jeden nikdy nezmínil. David nosil tenisky a džíny vyhrnuté nad kotníky a triko s dlouhým rukávem. Chtěl působit nenápadně ale spíš tím víc zdůrazňoval, že tohle prostě není jeho krevní skupina. Jeho chůze a gesta patřily do jiného světa a Konstantinos mu z celého srdce přál, aby mohl být sám sebou. I jemu samotnému dlouho trvalo, než se smířil s tím, že chlap jako hora, který romantikům připadal spíš jako řecký bůh, je na chlapečky. Měl rád tyhle zakleté princezny. Nemohl si pomoci. „Co kdybys mi rovnou prostě jednu vrazil? Navrhuju levačkou, na který nosíš ten velký prsten – pěkně hřbetem ruky víš, takhle sem," poklepal si prstem na lícní kost, která už byla konečně zahojená. „Radši ty než něko jinej. Pak bys mi to zase pěkně ošetřil, ne?"

9.3

Konstantinos zakroutil hlavou a odešel. Nechtěl ho přemlouvat. Věděl, že se s tím, jaký skutečně je, musí nějak vypořádat sám.

David odložil krabičku na stůl a sesunul se na židli. Měl chuť se rozbrečet. Člověk, kterému věřil, si z něj udělal hračku? Pak se nahlas zasmál a rychle zamrkal.

Uraženě prohlašuji, že jsem přece muž a teď tady brečím. Plácnul dlaní do stolu.

Nechtěl být takový, ale byl. Nedokončil kvůli tomu ani učňák. Ten oblíbený londýnský umývač vlasů, čekající na svou příležitost stát se vyhlášeným stylistou, lhal o svém kadeřnickém vzdělání. Proboha! A to si myslel, že tahle volba oboru, kvůli kterému si zneprátnil celou svoji rodinu, byla pro teplouše dost bezpečná. Leda hovno. A tak vypadl do Londýna. Trvalo pár let, než mu došlo, že před sebou nikam neuteče. Že si to všechno stejně pořád potáhne s sebou.

Podíval se znovu na krabičku se šperky. Smířlivě ji přitáhl blíž k sobě. Mohla to být klidně bižuterie, nepoznal to. Ale nepřipadalo mu, že Konstantinos byl ten typ, co nakupuje šmuky v Primarku. Tmavě zelená mi sluší, pomyslel si a zase se zasmál. Panebože. Tak to sem dej! Vyndal z krabičky řetízek s velkým zeleným kamenem a chvíli si ho prosíval mezi prsty.

9.4

Tříkrát se zhluboka nadechl a pak si ho dal kolem krku. Zapnul ho ani nevěděl jak. Prostě jeho jemné prsty nahmátly zapínání za krkem úplně přirozeně a teď mu na černém tričku spočíval velký zelený kus skla. Popotáhl si tričko a kamen sklouzl pod něj. Zastudil ho na hrudi. David zavřel oči a v duchu se viděl zase v tom klubu, v zelených lodičkách – pořád v těch ohrnutých džínách, pořád v triku s dlouhým

rukávem, jako měl tenkrát, a s tím zeleným kamenem na krku.

No tak jo, lásco, pomyslel si a poklepal na přívěsek pod tričkem. Půjdeš do skříně ke svým kamarádkám. Do mojí třináctý komnaty. Vstal od stolu, vzal krabičku, ve které ještě zůstaly náušnice se stejným kamenem a když zvedl hlavu, zjistil, že se Konstantinos opírá o rám dveří a pozoruje ho. Nic neříkal. David se kolem něj beze slova protáhl, ale když se ocitl za jeho zády, prohodil smířlivě: „Je čas na čaj.“

10 Zmoklá slepice

10.1

David stál v parku, u lavičky, kde ho Konstantinos mohl vidět z okna své ordinace. Byli domluvení, že až ve čtyři skončí, sejdou se tu. Když David dorazil, zrovna začínalo pršet. Teď už déšť pomalu ustával, kapky stékaly ze stromů, mokrý vzduch se lepil na kabát a vlasy. David držel deštník, který chránil jen hlavu a ramena, ale jinak byl promočený. Jemná látka nohavic jeho širokých kalhot nasákla vodu odspodu, takže až ke kolenům cítil mokrý chlad.

Konstantinos měl končit už skoro před půl hodinou, ale buď se zdržel s nějakým pacientem nebo se mu nechtělo do deště. Konečně ho uviděl, chtěl se rozejít směrem k němu, ale pak si vzpomněl, jak zněla dohoda. Že počká u té lavičky. A když už čekal půl hodiny, teď už počká, než k němu Konstantin dojde. Viděl, že se usmívá, ale nepřidal do kroku. Pomalu k němu došel. Jeho hlas zněl klidně a mírně pobaveně. „Proč jsi nepřišel za mnou dovnitř když přšelo?“

David si přitáhl deštník blíž, jako by ho mohl obejmout, a jen pokrčil rameny. Konstantinos moc dobře věděl, že když Davidovi řekne: „*čekej tam a tam dokud nepřijdu*“, tak to do puntíku dodrží.

10.2

Díval se na něj z toho okna, vlastně mu poslední pacient odpadl a mohl skončit dřív, ale ten jarní deštík přišel jako na zavalanou. Už už chtěl odejít z ordinace, když uviděl, jak nad sebou David rozevřel malý deštník, protože byl ochotný sice snést jakékoli nepohodlí, ale na svůj účes nedal dopustit. Nemohl odolat, díval se na něj a nechal ho tam čekat, dokud déšť neustal.

Konstantinos se na něj usmál, viděl ty promáčené nohavice, ze kterých vykukovaly špičky jehlových lodiček. Čekal, že se s tím odporem k vlastní zženštilosti bude prát mnohem dýl; ale stačilo pár dní, kdy mu Konstantinos dával najevo, že v teniskách nebo na jehlách je to pořád ten stejný člověk a nejdůležitější je, aby byl šťastný – a teď měl pocit, že už to konečně přijal.

„Tak se pojdme kousek projít, po dešti je krásně svěží vzduch.“

David zaváhal, pohled mu sklouzl po promočeném kabátě na mokrý chodník plný

louží, protože déšť byl sice krátký ale prudký, a voda z chodníku nestačila odtéct ani se někam vsáknout. „Jsem úplně promáčený...“ namítl.

„To nevadí,“ řekl Konstantinos a vzal Davida jemně za loket.

10.3

David se pomalu uvolnil a přikývl. Po cestě parkem cítil, jak mu kapky ze stromů stékají po krku a ramenech, ale věděl, že si sám vybral tu kombinaci, která byla nejabsurdnější. Konstantinos mluvil klidně o všem možném – o ordinaci, o pacientkách, o nových židlích v čekárně. Občas po očku mrkl na Davida a nepřestával se divit, jak David dokáže udělat z úplně obyčejných okamžiků absurdní drama, které je oba nesmírně vzrušovalo.

David se snažil vyhýbat loužím, ale suchá zem jako by před ním uhýbala.

Konstantinos kráčet vedle něj klidně, jako by neviděl ani louže, ani promočené kalhoty, ani boty na jehlách, které mu znesnadňovali kličkování mezi proudy vody.

„Vypadáš jako zmoklá slepice,“ poznamenal náhle Konstantinos, aniž by přestal sledovat okolí nebo mluvit klidným tónem o něčem úplně obyčejném, jako by přirozeně míchal drobné škádlení s jemnou péčí.

„No, díky,“ zamumlal, trochu zaskočený, ale zároveň potěšený, že Konstantinos jeho nepohodlí neodsuzuje, a přitom si upravil mokrý kabát.

„Co kdybychom si někde zašli na čaj?“ pokračoval Konstantinos, nenápadně a mírně pobaveně.

David kývl, sice stále trochu rozmrzele od promočených nohou, ale věděl, že jde o malou hru, kterou si oba užívají. Každý krok louží, každý kapající list nad hlavou, každý drobný závan větru – to všechno bylo součástí toho, že Konstantinos dokáže zpomalit svět, aby v něm David mohl být sám sebou.

11 Barva viny

11.1

Konstantinos neměl v poslední době moc volného času, protože se s Davidem chystali za pár týdnů na dlouhou dovolenou jako každý rok, a potřebovali dohnat na klinice spoustu restů. David kadeřník už měl všechna zranění zahojená a byl vděčný, že zatím nikdo z nich nemluví o tom, aby odešel. Snažil se jim neplést pod nohy a doufal, že ještě během té jejich dovolené by jim tu mohl být užitečný a zalívat kytky, ale zároveň se obával, že neznámého vetřelce s propadlým pasem těžko nechají v tomhle luxusním hnízdečku samotného. Ať už cítil ke Konstantinovi cokoli, ten prostě oficiálně patřil svému zubaři a kadeřník tu byl navíc. Bude se muset poohlédnout po novém bydlení.

Londýnský podvečer měl tu zvláštní barvu mokrého asfaltu a světel autobusů, které

se odrážely v chodníku. Šli vedle sebe pomalu, bez spěchu. David měl ruce v kapsách kabátu a občas se lehce dotkl Konstantinova lokte, jen tak mimochodem, aby si potvrdil, že jsou spolu.

Byl to hezký večer. Opravdu hezký. Jenže někde v půli cesty domů si David všiml, že Konstantinos ztichl. Ne úplně. Pořád odpovídal. Pořád se usmíval. Jen už to nebylo stejné.

„Jsi unavený?“ zeptal se opatrně.

Konstantinos zavrtěl hlavou. „Ne.“

Šli ještě pár kroků.

11.2

„Řekl jsem něco špatně?“ zkusil David znovu.

„Ne, miláčku,“ odpověděl Konstantinos klidně. „To není o tobě.“

Tohle byla přesně ta odpověď, která znamenala, že to o něm je. Navíc mu ještě nikdy předtím neřekl miláčku.

David zpomalil krok. „Tak co se děje?“

Konstantinos chvíli mlčel. Pak pokrčil rameny. „Jen... jsem přece chtěl, abys měl dneska tu zelenou halenku.“

David se zastavil. „Ale... vždyť je zelená,“ řekl automaticky.

Konstantinos se na něj podíval. „Ne,“ řekl. „Je tyrkysová.“

David cítil, jak se mu stáhl žaludek. „Já myslel —“

„Já vím,“ přerušil ho Konstantinos jemně. „Za to ty nemůžeš. To je můj problém. Já si prostě představuju zelenou jinak.“

To znělo rozumně. Skoro uklidňujícím způsobem. Tak proč to nebylo uklidňující?

Došli domů skoro beze slov. David si sundával kabát pomaleji než obvykle. Věděl, že se něco děje. Jen ještě nevěděl, co přesně.

„Promiň,“ řekl znovu.

Konstantinos stál u okna a díval se ven na mokrou ulici. „To mi náladu nespraví,“ odpověděl klidně.

David chvíli mlčel. Pak přešel blíž. „Tak... ti udělám čaj?“ zkusil.

Zavrtění hlavou.

„Masáž hlavy?“ navrhl tišeji. Tohle byla jejich věc. Konstantinos to měl rád.

Vždycky ho to uklidnilo.

„Ne.“

11.3

To už nebylo jen o halence. David to cítil. „Tak... co by ti spravilo náladu?“ zeptal se konečně přímo.

Konstantinos se na něj podíval. Dlouho. A pak řekl: „Nevím.“

To bylo horší než všechno ostatní. David se nervózně pousmál.

„Tak já si něco zelenýho vezmu teď,“ řekl lehce, skoro žertem. „Nebo jakou barvu bys chtěl?“

Konstantinos mlčel a v koutku úst mu cukal úsměv. A tehdy to Davidovi poprvé problesklo hlavou. Nešlo o halenku. Byla to hra. Kterou chtěl hrát.

„Tak... co mám udělat?“ řekl tiše.

Konstantinos neodpověděl. David se zasmál. Trochu nejistě. „Tak co,“ vyhrkl nakonec, napůl v žertu, napůl bezradně, „mám strávit noc na balkoně nebo co?“

David to řekl skoro bez přemýšlení. Už ho nenapadlo nic, co by mohl navrhnout, aby hra pokračovala.

V místnosti bylo ticho. Konstantinos se na něj podíval tak klidně, až Davidovi došlo, že ta věta nezmizela. Zůstala mezi nimi.

„Na balkoně je docela tvrdá podlaha,“ řekl po chvíli.

David se krátce zasmál, ale ten smích byl spíš obranný. „Tak budu stát.“ Řekl to ironicky. Už trochu unaveně. Konstantinos ho chvíli pozoroval.

11.4

„Stát a chodit,“ řekl pak klidně. „Aby ti nebyla zima.“

David zamrkal. „To se jako nemůžu ani oblíct?“

„Samozřejmě že můžeš.“

David si skoro neznatelně oddechl.

„Pyžámko,“ doplnil Konstantinos. „A ty boty na jehlách.“

David na něj chvíli jen koukal.

V tu chvíli přišel David zubař za nimi. Sedl si do křesla a vzal si knížku. Dělal, že je neposlouchá, ale vnímal každé slovo, a dokonce i každý záchvěv neviditelného napětí, které mezi nimi jiskřilo jako statická elektřina.

„Vážně tohle chceš?“ Zeptal se David.

Konstantinos zavrtěl hlavou. „Ne já. Ty to chceš. Protože se chceš omluvit.“

Ta věta dopadla mezi ně úplně jinak než všechno předtím. David se opřel dlaní o hranu stolu a chvíli mlčel. Konstantinos se na něj podíval ještě jednou a v očích mu jiskřilo.

Hra nebyla jen o tom, že David udělal chybu a měl ji napravit, byla i o tom, kam až je ochoten zajít, na co přistoupí. A tak tiše přikývl.

„Tak domluveno.“ řekl Konstantinos. „Teď už zbývá jenom určit, kdy noc začíná a končí.“

David zubař se nad knížkou pousmál. Tohle moc dobře znal. Ale už to dlouho nehráli, tohle jiskření se z jejich vztahu už před lety vypařilo. Oba vždycky věděli, že to je jen nadsázka, ale připadalo mu, že kadeřník to bere až moc vážně. Jde do všeho

tak naplno, až skoro maniacky.

11.5

„Co od půlnoci, a do šesti?“

Konstantinos ho chvíli sledoval a pak přikývl, jako by právě tohle čekal. Pak ale zvedl obočí.

„Když budu spát... jak budu vědět, že jsi tam opravdu celou noc chodil?“

David nevěřil svým uším. Měla to být hra a on ji chtěl hrát, ale nenapadlo ho, že bude potřebovat důkaz. Pokrčil rameny. Než odpověděl, zubař David zakroutil hlavou a rychle otočil stránku v knížce, aby od sebe odvedl pozornost. Tahle jejich hra šla pomalu do extrému.

„Můžu to streamovat.“ Navrhl kadeřník.

Konstantinos se zatvářil skepticky. „Streamovat?“

„Na YouTube. Přes tvůj telefon. Bude se to nahrávat a pak se na to podíváš.“

Konstantinos se zamyslel. Byl stará škola, v tomhle se moc nevyznal. „Dobře,“ řekl nakonec.

David přikývl. Pak se ještě jednou zeptal. „Takže... od půlnoci.“

„Ano.“

„A do šesti.“

„Ano.“

—

Půlnoc přišla tiše. Nebyl to žádný dramatický okamžik. Žádné gesto. Jen čísla na displeji telefonu se přehoupala z 23:59 na 00:00 a David stál už oblečený v saténovém pyžamu u balkonových dveří. V ruce držel boty.

11.6

David zubař už ležel v posteli. Ale nemohl usnout. Pořád musel myslet na ty dva. Kdo si ještě hraje a kdo už překračuje hranice? Nedokázal určit, co ho dráždí víc. Je to Konstantinův sadismus, nebo Davidův masochismus? Co je motorem toho jejich zvláštního vztahu? Protože věděl skoro s jistotou, že sex v tom není.

David si od Konstantina vzal jeho mobil, nastavil ho na parapet a protáhl od něj kabel od nabíječky k zásuvce pod oknem. Chvíli trvalo, než našel správný úhel, než kamera zabrala většinu balkonu. Zkontroloval obraz a spustil soukromý stream.

„Jak to pak uvidím?“ zeptal se Konstantinos z klidu křesla, aniž by zvedl hlavu od knihy.

„Záznam ti zůstane uložený tady v aplikaci,“ odpověděl David.

Konstantinos jen přikývl. Teprve potom David otevřel dveře. Dovnitř okamžitě vklouzl studený noční vzduch. Nebyla zima v tom ostrém zimním smyslu; byl to ten typ chladu, který se pomalu dostává pod látku. David si obul boty. Miloval je, ale

hlavně do klubu, na tanec. Už první krok po dlažbě balkonu byl jiný, než čekal — ne bolestivý, ale nejistý. Musel srovnat rovnováhu. Zastavil se na okamžik u zábradlí. Pak se otočil zpátky ke dveřím.

Konstantinos chvíli ještě seděl v křesle a sledoval ho. Ne dlouho. Jen dost na to, aby bylo jasné, že ten okamžik opravdu začal. Pak vstal. Přešel k oknu, podíval se na obraz na telefonu položeném na parapetu, a lehce upravil jeho polohu. Chvíli stáli proti sobě přes sklo.

11.7

„Tak... dobrou noc,“ řekl Konstantinos tiše a zhasl.

David přikývl.

Všiml si, že dveře zůstaly pootevřené.

Začal pomalu přecházet z jednoho konce balkonu na druhý. Kroky byly zpočátku opatrné. Ne kvůli strachu. Kvůli soustředění. Uvnitř bytu zhaslo poslední světlo. Konstantinos se uložil do postele. Myslel si, že David už spí, ale ten náhle pronesl tichým hlasem: „Ty ho tam vážně necháš celou noc?“

„Jak to myslíš, že ho tam nechám? Je dospělý, dveře jsou otevřené, může kdykoli přijít dovnitř a jít spát do postele.“

„Víš, že to neudělá.“ Řekl pevně David.

„Vím. Ale nejsem za něj zodpovědný, nebo snad jo?“

David, který měl rád *Malého prince* si o té růži myslel své. Věřil, že když někdo k sobě někoho citově připoutá, tak za něj jednou provždy zodpovědný je.

„Ty jsi se už úplně zbláznil,“ řekl David nakonec a otočil se.

12 Šest hodin omlouvání

12.1

Telefon na parapetu tiše svítil. Záznam běžel. Na balkoně se David po několika minutách přestal dívat dovnitř. Už to nebylo potřeba. Věděl, že Konstantinos spí — nebo brzy usne. A přesto pokračoval ve stejném kroku.

Tam a zpátky. Tam a zpátky.

Po chvíli začal vnímat podlahu pod nohama. Tvrdší, než čekal. Boty nebyly dělané na chůzi. Každý krok vyžadoval pozornost. Podíval se jednou na oblohu. Byla jasná. Znovu přešel balkon. Tentokrát pomaleji. Pak ještě jednou.

Poslední hodinu nad ránem už byl úplně odevzdaný a jen při každé otočce u telefonu zkontroloval čas. Už to bylo nekonečné. Čas se neskutečně vlekl. Kolik toho tak mohl nachodit? Nechodil celou dobu, postával, opíral se o zeď, ale byla studená, opíral se rukama o zábradlí, než ho začalo mrazit.

—

Konečně šest. Měl pocit, že se chce do obýváku vrhnout, ale byl po těch šesti hodinách na balkoně úplně ztuhlý, a tak vešel opatrně a pomalu. Boty sundal hned u balkonových dveří.

Konstantinos i David už byli vzhůru. Seděli u stolu konvičkou čaje a třetí šálek už byl nalitý i pro Davida. Konstantinos se na něj díval klidně, skoro neutrálně. David zubař radši ani nevzhlédl. Uměl si představit, jak se mladý David cítí, i když to, co sám kdysi prožil, byl jen zlomek toho, co se dělo teď.

12.2

„Vidím, že nespěcháš, Davy.“ Komentoval Konstantinos jeho pomalý příchod a ukázal na šálek čaje. „Už na tebe čekáme. Je tu bez tebe tak nějak smutno.“ Což byla pravda.

I když David zubař byl z toho všeho zmatený, musel uznat, že tu s ním prostě bylo živo. Přes to všechno, co se dělo, cítil se příjemně v kadeřníkově přítomnosti. Měl takové zvláštní kouzlo, lidi se na něj nedokázali zlobit. Nenávidět, to asi ano.

Agresivně se na něj vrhnout a ublížit mu, taky. Ale dokud člověk nepocítil takovou silnou emoci, tak ho prostě musel mít rád.

David se pomaličku posadil a objal hrnek s čajem. Pak řekl trhaně: „Tak... myslíš, že už je to v pořádku?“

Konstantinos zvedl oči. „Ještě jsem neviděl záznam.“

David chvíli mlčel. Ta věta nebyla tvrdá. Nebyla ani chladná. Byla prostě přesná. „Až ho uvidíš...“

„Podívám se na něj dneska dopoledne.“

David zubař to nemohl poslouchat. Vstal a odešel do ložnice.

Mladý David jen přikývl. Okamžitě pochopil, co to znamená. Nejméně šest hodin.

Nejméně šest dalších hodin, než bude jasno. Nejméně šest hodin, než bude vědět, jestli to všechno stačilo.

„Dobře,“ řekl jen.

David se trochu zahřál čajem a pak se přesunul do koupelny pod horkou sprchu.

Dokázal jsem to, pomyslel si. A už se nemohl dočkat až se schoulí do postele a konečně se vyspí.

12.3

Konstantinos si pustil záznam až někdy kolem poledne. Telefon byl postavený na parapetu u dveří. Obraz byl stabilní. Balkon byl vidět celý. David chodil pomalu sem a tam, přesně tak, jak slíbil. První hodinu chodil energicky. Pak se zastavil. Podíval se přímo směrem ke kameře. A něco řekl. Konstantinos vrátil záznam o pár sekund zpátky. Pustil zvuk hlasitěji. David mluvil česky. Chvíli ho poslouchal. Nerozuměl ani slovu. Jen tón. Pak další úsek. Další krátká věta. Znovu česky. Konstantinos

sledoval dál.

Ve druhé hodině se David znovu zastavil. Promnul si ruce. Řekl něco delšího.

Tentokrát rychleji. Znělo to podrážděně. Konstantinos záznam zastavil.

Když se David prohrál, protáhl a pořádně vyspal, přišel do kuchyně. Konstantinův telefon ještě ležel na stole, ale nebylo jasné, jestli celý záznam viděl. Šest hodin v šeru, kde se nic neděje... Ale hned první otázkou mu dal Konstantinos najevo, že záznam opravdu sledoval.

„Co jsi tam říkal?“ a ukázal na telefon.

David pochopil okamžitě. Chvíli bylo ticho.

„Nevím přesně,“ řekl vyhýbavě. „Byla mi zima.“

Konstantinos ho chvíli pozoroval. „Vypadal jsi trochu našťavaně.“

David pokrčil rameny. „Bolely mě nohy.“

„Takže sis stěžoval?“ Ta věta přišla klidně. A přesně.

David zvedl oči. „Trochu.“

12.4

Konstantinos přikývl. Pak ještě po očku mrkl po druhém Davidovi. Chtěl vědět, jestli je zase poslouchá. Byt byl prostorný, ale byli tu kromě koupelny jen tři místnosti – jejich ložnice, kde se dalo skutečně jen spát, pokoj pro hosty a vstupní prostor, ve kterém byla předsíň, kuchyň i obývací v jednom. Tady trávili čas, většinou společně. David zubař skoro vždycky něco četl. Teď taky. Konstantinos si nebyl jistý, jestli chce, aby to co se chystal říct, jeho partner taky slyšel. Protože nechtěl, aby do toho jakkoli nesouhlasně vstupoval. Připadalo mu, že už od Davida kadeřníka to nekonečné podřizování naprostým nesmyslům nesnese.

„Ale jestli sis stěžoval... tak jsi tu omluvu nemyslel úplně upřímně.“

David zůstal stát. Najednou se mu vrátila celá noc. Chlad. Bolest. Ticho. Kroky tam a zpátky. A teď ta možnost, že to všechno vlastně nestačilo.

„Já jsem tam zůstal celou noc,“ řekl tiše.

Konstantinos se na něj díval klidně. „Ano.“

Nic dalšího neřekl. A právě to ticho bylo nejhorší. Protože v něm zůstala viset ta otázka: jestli těch šest hodin venku nebylo dost. David zůstal stát ještě chvíli, jako by čekal, že Konstantinos tu větu vezme zpátky. Že ji opraví. Upřesní. Něco doplní. Neudělal to.

„Já jsem si nestěžoval,“ řekl nakonec David tiše. „Jen jsem... mluvil.“

Konstantinos chvíli mlčel. „Tak co jsi říkal?“

David se nadechl. „Na začátku nic. Jen jsem si říkal, že je to zvládnutelné.“

12.5

Konstantinos nic neřekl.

„Pak... někdy později jsem říkal, že je zima.“

„To zní jako stížnost.“

David zavrtěl hlavou pomaleji než předtím. „Ne. To je konstatování.“

Chvilí bylo ticho. Konstantinos se opřel o stůl. „A ty nohy?“

David se krátce pousmál. Unaveně. „Ty bolely.“

„Takže sis stěžoval.“

David chvíli hledal odpověď. „Věděl jsem, že kamera běží,“ pokračoval David tiše.

„Na začátku jsem mluvil nahlas schválně. Aby bylo vidět, že tam opravdu jsem. Že nespím někde uvnitř.“ Krátce se nadechl. „Pak už jsem mluvil jen proto, abych vydržel stát.“

Konstantinos se na okamžik pousmál. Velmi slabě. Pak ale znovu zvažněl. „Tak proč jsi to říkal česky?“

David si promnul prsty, jako by si teprve teď uvědomil, že na tu otázku vlastně neexistuje jednoduchá odpověď. „Protože když je mi mizerně,“ řekl pomalu, „je to pro mě česky pohodlnější.“

12.6

Konstantinos na něj chvíli jen hleděl. Ta věta byla mnohem osobnější, než čekal. „A přesto jsi tam zůstal.“

David přikývl. „Ano.“

„Celou noc.“

„Ano.“

„I když ti byla zima.“

„Ano.“

„I když tě bolely nohy.“

„Ano.“

„Ne proto, že jsem to chtěl.“

„Ne.“

„Ale proto, že jsi to chtěl ty.“

„Ano.“

David zubař se šustěním otočil stránku. Konstantinos měl podezření, že vůbec nic nechte. Že tím šustěním jen dává najevo svůj nesouhlas. Že je to takové jeho tiché volání, aby už to Konstantinos ukončil.

Konstantinos je oba ještě chvíli pozoroval. Velmi klidně. Pak konečně řekl s nepatrným náznakem úsměvu: „Je to v pořádku.“

Mladý David se ještě pár vteřin nepohnul. Jako by jeho tělo potřebovalo víc času vstřebat ta slova. „Opravdu?“ zeptal se tiše.

Konstantinos vstal. Přišel blíž. Zastavil se těsně před ním. „Opravdu,“ řekl a

pohladil ho po vlasech.

Zubař David si v křesle nad knížkou odkašlal. Zjevně se mu ulevilo.

12.7

Konstantina těšilo, že je jeho partner ochotný to poslouchat; nechtěl to dělat za jeho zády, protože ve skutečnosti nedělal nic, co by musel nějak skrývat, nepodváděl ho, jen se bavil, a protože ho jeho David za ty roky velmi dobře znal, prostě ho nechal být. Jen nenápadně dohlížel, aby všechno zůstalo v únosných mezích.

„To video,“ řekl Konstantinos po chvíli.

David zvedl oči, zase tím svůdným způsobem, i když tentokrát spontánně, bez rozmyslu. „Co je s ním?“

„Může ho někdo vidět?“

„Ne,“ řekl David hned. „Je soukromé.“

Konstantinos chvíli mlčel. „A kdyby nebylo soukromé... mohl by ho někdo vidět?“

David nechápal. „Samozřejmě,“ řekl opatrně.

Konstantinos lehce zvedl obočí. „Mělo by to vidět co nejvíc lidí.“

David se zarazil. „Proč?“

Konstantinos odpověděl klidně. „Protože jsi tam byl.“

David chvíli mlčel. „Stačí že jsi to viděl ty.“

Konstantinos zavrtěl hlavou. „Nestačí.“

Ta věta zůstala chvíli viset mezi nimi. David kadeřník se nadechl.

David zubař sklapl knížku, pohodil ji na stolek a vykráčel z místnosti. Měl dost.

12.8

„Já nechci, aby to někdo viděl.“ Řekl kadeřník.

Konstantinos se na něj podíval klidně. „Proč?“

David nechápal. Konstantinos přešel ke stolu, vzal telefon a otevřel záznam.

Zastavil obraz někde kolem třetí hodiny. David na něm pomalu přecházel tam a zpátky. Ramena trochu stažená, ruce u těla.

„Zveřejni to,“ řekl Konstantinos tiše. „Aby to vidělo co nejvíc lidí.“

„Ale šestihodinový záznam stejně nikdo nedokouká. Na stream lidi koukají, když je živě...“ namítl David, ale zároveň si uvědomil, že se připravil o poslední argument, protože pokud to stejně nikdo neuvidí, nemusí se to bát zveřejnit.

„To nevadí.“ Pokrčil Konstantinos rameny. Pak dodal: „Slyšel jsem, že nejdůležitější je název, aby lidi přilákal.“

David si povzdechl. „A co tam mám napsat?“

Konstantinos chvíli přemýšlel. Velmi krátce. Pak řekl: „Night apology.“ Noční omluva.

David se na něj podíval. Konstantinos zavrtěl hlavou. „Ne, počkej“ Chvíli hledal přesnější slova. Pak pomalu: „Six hours of saying sorry.“ Šest hodin omlouvání. David zavřel oči.

12.9

„To je hrozné,“ řekl, ale věděl, že to je přesně ten typ názvu, který zabere. „A opravdu to chceš zveřejnit?“ Zeptal se naposledy.

Konstantinos se na něj podíval velmi přímo. „Ty to chceš zveřejnit.“ Krátká pauza. Pak dodal tišeji: „Až to zveřejníš... bude to hotové.“

David chvíli stál bez pohybu. Pak vzal do ruky Konstantinův telefon. Chvíli hleděl na obrazovku. A stiskl „publish“.

„Tohle... už bych nechtěl zažít znova,“ zamumlal nakonec, a oči mu sklouzly k obrazovce telefonu.

Konstantinos se jen mírně pousmál. „To je přece na tobě,“ řekl klidně. „Já si tu špatnou halenku nevzal.“

David si sedl zpět, stále trochu zmatený. „Ale... já myslel, že... že jsem ti tímhle udělal radost.“

„Udělals,“ přiznal Konstantinos. „Ale co přijde příště? Tohle byl jen jiný odstín, umíš si představit, čím bys napravil, kdyby to byla úplně jiná barva? Přece nemůžeš pokaždé v noci pochodovat po balkoně.“

David si povzdechl a v duchu si přísahal, že příště bude se svými nápady opatrnější. Ale zároveň cítil, že velká hra teprve začíná.

13 Ascot

13.1

Toho dne se ranní slunce se opíralo do vysokých oken kensingtonského bytu a vzduch byl nezvykle svěží. Konstantinos vešel do pokoje pro hosty s černým hedvábným obalem na šaty v ruce. David seděl u zrcadla, prsty si projížděl vlasy a kriticky zkoumal svůj odraz.

„Tady,“ řekl Konstantinos, položil obal na postel a zase odešel.

David nedočkavě rozeplnul zip obalu. Vyklouzly z něj široké, splývavé kalhoty z těžkého saténu a halenka z lahvově zeleného hedvábí s vysokým stojáčkem a jemnými volány u zápěstí. Ten výběr dlouhých rukávů Davidovi imponoval, dokazoval mu, že není jen hračka, že je respektovaná lidská bytost a že ho Konstantinos uznává. Poodhrnul volán na levém rukávu a odhalil staré jizvy.

Když ho tenkrát Konstantinos ošetřoval po tom přepadení, kontroloval mu celé tělo a nepřehlídl samozřejmě jizvy na zádech, hýždích a stehnech – dávno zhojené, ale pořád tam byly. Zase mu tenkrát naznačil, že byl prodejná děvka. „Nebo to ti snad

neudělal nějaký starý chlap?" Zeptal se rozčileně.

David se zatvářil bojovně. „Jo, udělal.“

Jenže Konstantinos mu neviděl do hlavy. Byl zaslepený tím, že chtěl svého milého mazlíčka a v jeho očích se z něj klubal vulgární prostitut. Davidovi vadilo, že si o něm tohle myslí, a tak si řekl – *to máš za to*. Aby ho vytrestal; aby si Konstantinos myslel, že se stará o někoho, kdo se mu vlastně hnusí.

13.2

Ve skutečnosti ty jizvy byly památka na to, když se Davidův táta rozhodl, že z něj to teploušství prostě vytríská. Aby na to tenkrát nemyslel, aby to tolik nebolelo, přidával si postupně, sám sobě, jizvy na obě zápěstí.

Uhladil si rukávy a vůbec mu nevadilo, že to byl dámský střih, protože v jeho podání všechny tyhle modely vždycky vyzněly jako ta nejmodernější avantgarda. O deset minut později už David stál před velkým zrcadlem v obývací místnosti. Halenka mu dokonale obepínala ramena a satén kalhot se mu při každém pohybu vlnil kolem nohou. Vypadal neuvěřitelně – křehce a nebezpečně zároveň.

„No ty vado... Vogue hadr, že jo?“ Vydechl David a zálibně se natáčel ze strany na stranu. Pak se zarazil, prsty si přejel po čele a podíval se na Konstantina přes zrcadlo. „Hele, a neměl bych k tomu mít nějaký ten klobouček? Fascinátor nebo tak.“

Konstantinos se opřel o rám dveří, ruce v kapsách, a v očích mu blýskl ten známý, ironický stín. „Klobouky a fascinátory jsou pro ženský, Davy,“ řekl pomalu a jeho hlas byl hluboký a klidný. „Ty jsi muž.“ Vrátil mu jeho větu, kterou často David opakoval, když Konstantinos přinesl něco, co zase posouvalo hranice jejich hry o kus dál.

David se na vteřinu zastavil, v hlavě mu prolétla vzpomínka na ten večer, kdy se poprvé hádali o šperky a o to, kde končí móda a začíná identita. Pak se rozesmál tím svým lehkým, nakažlivým smíchem a hravě si prohrábl vlasy. „Jasně, nic pro chlapy.“

Konstantinos jen neznatelně pohnul koutkem úst. Možná to byl úsměv, možná jen uznání Davidovy probuzené síly vyrovnat se sám se sebou.

13.3

David si naposledy upravil manžety a otočil se ke Konstantinovi, celý zářící energií.

„Tak fajn, kam mám vyrazit?“

David si zvykl na tyhle zbytečné a nesmyslné, ale nesmírně vzrušující mise – Konstantinos ho občas posílal na konkrétní místa jen proto, aby mohl z dálky sledovat, jak Davidův zjev rozvlní hladinu upjatého Londýna.

„Dneska nikam. Jedeme do Ascotu.“

Davidovi ztuhl úsměv na rtech. „Na koníčky? Vždyť víš že mě to nebaví. A co David? Neměli jste jet spolu?“

„David musí řešit nějaký rodinný záležitost v tom jejich zatuchlém aristokratickém sídle,“ mávl Konstantinos neurčitě rukou. "Pojeď se mnou, už je to zaplacený."

—

David celou cestu v autě nepromluvil. Vyhlížel z okna limuzíny, hledal davy lidí v kloboucích, policisty na koních a barevné tribuny. Čím víc se ale blížili k cíli, tím víc krajina pustla a zelenala se. Žádné zácpy, žádný hluk.

Když auto odbočilo na dlouhou, úzkou příjezdovou cestu lemovanou staletými duby, David znejistěl. Bentley tiše křupalo koly o bílý štěrk. Na konci cesty nestál stadion, ale masivní, břečťanem porostlá panská rezidence. Žádný nápis, žádná neonová reklama. Jen těžké dubové dveře a dva komorníci, kteří vypadali, že sloužili ještě královně Viktorii.

13.4

David vystoupil z auta. Jeho saténové kalhoty se v tom absolutním tichu venkova skoro až nepatřičně leskly. Stál tam ve svých lodičkách a hedvábné blůze uprostřed zelené pustiny a cítil se jako barevný pták, co omylem vletěl do prázdné katedrály.

„Tak kdepak jsou?“ zeptal se David a snažil se, aby mu v hlase nezazněla panika.

„Kde jsou ty tribuny? Kde je ten slavný Ascot?“

Konstantinos vystoupil, urovnal si sako, a aniž by se na Davida podíval, pokynul směrem k hotelu. „Tohle je Ascot, Davy.“

Vešli dovnitř. David se zastavil uprostřed haly a očima přejížděl masivní dubové schodiště a portréty v těžkých rámech, ze kterých na něj shlíželi přísní muži v parukách. Všechno tu páchlo starými penězi a historií.

„Hele,“ zašeptal a křečovitě stiskl volán na rukávu své zelené halenky. „Nejsme náhodou u nich? Neříkal jsi, že David odjel na to jejich rodinný sídlo?“ Představa, že se tady každou chvíli zpoza rohu vynoří ten druhý David, ten seriózní zubař s dokonalým rodokmenem, a najde ho tu v tomhle „Vogue“ kostýmu, mu sevřela hrdlo. Připadal si najednou jako vetřelec, který znesvětil rodinný chrám. „Jestli jsme u něj doma, tak to fakt není vtipný, Konstantine. To už radši ty nudný koně než jeho našťvaný příbuzný.“

Konstantinos se na něj podíval s takovým tím svým nečitelným výrazem, který David nesnášel. Copak si ten kluk opravdu myslel, že se zbláznil a přivezl ho představit tradiční anglické rodině svého partnera?

13.5

Popošli o kousek dál, kde u malých stolků seděly dvojice. Žádné rodiny s dětmi. Jen starší muži v perfektních oblecích a jejich mladí společníci – slečny, ale i kluci, kteří

vypadali podobně jako David, jen v obličejích měli mnohem víc únavy a mnohem míň drzosti. V tu chvíli Davidovi došlo, kde jsou. Tohle nebyly dostihy ani staré rodinné sídlo. Tohle bylo místo, kde se ty „tradiční rodinné hodnoty“ na víkend ukládaly k ledu.

„Aha,“ vydechl David a uvolnil sevření na rukávu.

Konstantinos se na něj konečně podíval. „Tady se nikdo na nic neptá, Davy.“

Když jim byl nabídnutý welcome drink, David ho chtěl odmítnout. Alkohol nepil. Ale Konstantinos ho jemně strčil do loktu. „Vem si to,“ řekl tiše, ale nekompromisně.

„Jen si s tím přiřukávej na setkání.“

Prošli skrze dům, kde se těžký pach historie konečně rozplynul. Otevřeli se francouzské dveře a Davidovi se tajil dech. Před nimi se rozprostřela nekonečná, dokonale střižená louka, která se svažovala k líně tekoucí řece. Vzduch voněl mokrou trávou a rákosím. Na terase stálo několik vysokých stolků s bílými ubrusy, u kterých postávaly dvojice v tlumeném hovoru.

Všechno to vypadalo tak nevinně, jako odpolední čaj u babičky na venkově, nebýt těch kradmých pohledů a rukou, které se pod stoly až příliš pevně svíraly.

Stoupili si k volnému stolku na kraji terasy. Hned u nich byl číšník v bílé vestě. David čekal, že Konstantinos si objedná svůj obvyklý koňak, jehož těžká vůně ho doprovázela skoro každý večer.

„Dvakrát vodu. Hodně ledu, žádný citron,“ pronesl Konstantinos suše.

David na něj udiveně zamrkal. „Vodu? Proč?“ zeptal se.

Konstantinos se mírně naklonil k němu. „Hádej.“

13.6

Davidovi v tu chvíli projelo tělem horko, které nemělo nic společného s jarním sluncem. Vzpomněl si na ten večer v Soho, kdy Konstantinovi vysvětloval, proč se ve společnosti jiných mužů nedotkne alkoholu. Tehdy mu řekl: „*Chci mít čistou hlavu. Mám to rád a chci si to pamatovat.*“

Ta ledová voda pro Konstantina nebyla jen nápoj.

David znervózněl. Celé dva měsíce s ním žil v tom jejich bytě jako vzácný exponát. Spal v pokoji pro hosty, snídal s ním a jeho partnerem Davidem a nechal se posílat na mise po městě. Měl dosud pocit, že je pro Konstantina jen intelektuální hračka, někdo, s kým ho sice baví trávit čas, ale jeho „skutečný“ život patří zubaři.

Ale teď to bylo jiné. Konstantinos mu právě naznačil, že je ochotný překročit hranice. Že je ochotný skutečně podvést svého Davida – toho, se kterým roky budoval domov.

Pro Davida kadeřníka to nebyla jen nabídka sexu. Byl to příslib.

Když jim přinesli sklenice s ledem, David si vsunul brčko mezi rty a pomalu nasál.

Zvedl oči, ale hlavu nechal skloněnou. Konstantinos si v tu chvíli pomyslel, že snad touhou zešílí.

Pak se David tiše zeptal: „Zamiloval ses do mě?“

Konstantinos se na něj díval přímo, ale neodpovídal. Jen neznatelně pokrčil rameny.

„Co to znamená? Jakože si můžu vybrat? Abych se necítil jako štětko, ale ty sis přitom užil sex?“ vyjel na něj podrážděně.

„A co ty?“ položil otázku Konstantinos.

„Co já?“

„Ty ses do mě zamiloval?“

13.7

David poodstoupil od stolečku a gestem ruky představil sám sebe od hlavy k patě.

Ten kostým, ten postoj, ty boty. Jako by říkal: *Vidíš, co mám na sobě? Vidíš, co dělám? Jak se můžeš takhle ptát?* Ale Konstantinos jen zamíchal brčkem led ve sklenici. „To nic neznamená.“

„Tak nic?“ zeptal se David a na vteřinu nastalo ticho. „No, tak když nic, tak nic.“ A dřív, než jeho slova vůbec dozněla, sáhl si k pasu a stáhl ze sebe saténové kalhoty. Konstantinos ani nestačil zareagovat. David vykročil z té drahé saténové louže u svých nohou a jen v černých boxerkách a té noblesní zelené halence odkráčel zpátky do budovy. Úmyslně přeháněl svůj *catwalk*, boky se mu vlnily v rytmu vzteku. Konstantinos tam zůstal jako opařený. Všichni na terase se za Davidem otáčeli – tohle bylo přes čáru i na tuhle podivnou společnost. David se rychle rozhlédl, hledal jakoukoli značku, aby mohl zapadnout na záchod. Nechtěl se předvádět, vlastně ani takhle vybuchnout, ale už to přelívání nálad nemohl snést. Chvilku na vrcholu blaha, pak zase v blátě. Potřeboval vědět, na čem je. Potřeboval klid v tom svém pitomým zmateným životě.

Ke Konstantinovi hned přiběhla mladá pokojská v uniformě se zástěrkou. Zvedla kalhoty ze země a úhledně si je přehodila přes předloktí. Konstantinos se na ni omluvně podíval: „Doneste mu je.“

Pak tam dál zůstal stát a cucal ledovou vodu.

14 Přiznání

14.1

Když pokojská vešla do domu, starší stevard uviděl kalhoty na její ruce a bradou jen lhostejně pohodil směrem, kam před chvílí ten mladík v boxerkách odkráčel. Byli tu zvyklí na leccos, i když tohle byl pravděpodobně vrchol sezóny. Dívka se podívala na cedulku nade dveřmi – dámské toalety. *No, oni to mají různě*, pomyslela si. Vešla dovnitř a zaklepala na jedinou zavřenou kabinku.

„Přinesla jsem kalhoty,“ řekla tlumeně. V kabině to zašramotilo a dveře se pootevřely. David zvědavě vykoukl ven. Ten akcent znal. Byla to určitě Češka.

„Martino? Co tady děláš?“ vydechl česky.

Dívka se zamračila, prohlížela si ho a pak se jí v očích rozsvítilo poznání. „Davide... neříkal jsi náhodou, že jsi kadeřník?“ rýpla si provokativně. Nebylo v tom nic odsuzujícího. Už tenkrát v tom autobuse na dlouhé cestě Plzeň Londýn si od první chvíle rozuměli. Neviděli se celých – kolik to bylo? Martina v duchu počítala. Osm let. A teď se potkali právě tady.

„To je dlouhý příběh,“ zamumlal David.

„To se vsadím,“ řekla a podala mu kalhoty.

David se do nich nasoukal přímo před ní, aniž by kabinku zavíral. Pak se zkontroloval v zrcadle.

„Kde je?“

Martina pochopila. „Nevím, ale předtím tam pořád tak stál a koukal do blba.“

14.2

David se napřímil. Rukávy zelené halenky měl zase na svém místě, satén kalhot uhlazený. Hluboce se nadechl, aby potlačil chvění v rukou. Věděl, že tenhle návrat bude těžší než ten úvodní „catwalk“. Musí projít kolem všech těch lidí, kteří ho před minutou viděli jen v boxerkách, a tvářit se, že je to on, kdo tady určuje pravidla.

Martina se opřela o umyvadlo a zkřížila prostředníček s ukazováčkem na obou rukách. „Good luck,“ zašeptala. Hodně štěstí.

David jí věnoval krátké, sebevědomé kývnutí, i když mu žaludek dělal kotrmelce, a rázně vykročil. Prošel luxusním interiérem, jako by mu celý ten dům patřil.

Ignoroval šepot a zvednuté obočí hostů. Když vyšel na terasu, slunce ho na vteřinu oslepilo.

Konstantinos tam pořád stál. Nehnutě, se sklenicí v ruce, jako by byl součástí té kamenné balustrády a koukal na řeku. David k němu došel, stoupl si ke stolku a bez jediného slova se napil své vody. Led mu zachrastil o zuby. Rozhodl se, že nebude ten, kdo první prolomí ticho, i když věděl, že Konstantinovi odpověď vlastně dluží. Ty kostýmky, šperky a lodičky nosil rád, ne kvůli němu, ale kvůli sobě. Nechtěl mu nic vyčítat, chtěl naznačit, že jen s někým, koho miluje, se dokázal takhle uvolnit. Ale vyznělo to špatně.

„Tohle musí skončit,“ řekl Konstantinos, aniž by odtrhl oči od tekoucí řeky.

Davidovi v uších zahučelo. Vyložil si to po svém – zase ty jeho lekce o chování. „Tak mě sakra neprovokuj,“ procedil mezi zuby.

Konstantinos se k němu pomalu otočil. V jeho tváři nebyl vztek, jen podivná,

unavená rozhodnost. „To je přesně to, co mám na mysli. Musíme to skončit.“

14.3

Davidovi se na moment zastavilo srdce. „Takže co? Teď se se mnou jako rozcházíš?“

Konstantinos na něj zůstal jen mlčky hledět. Pak skoro neznatelně zavrtěl hlavou. „Nechodíme spolu, Davy.“

Ta věta zasáhla cíl přesněji než rána bičem. David cítil, jak mu z obličeje mizí barva. Dva měsíce v jeho domě, společné snídaně, tyhle hry... a teď tohle.

„Ne,“ hlesl David jen tak potichu, že to skoro zaniklo v šumu větru. Nebyl to nesouhlas. Ale potvrzení té brutální pravdy.

Konstantinos odložil sklenici na bílý ubrus. Vzal Davida pevně za loket a začal ho odvádět pryč z terasy, zpátky do hloubi budovy. David se nebránil. Šel jako z mramoru vytesaná loutka. Netušil, jestli ho vede k autu, aby ho vyhodil zpátky do Soho, ale bylo mu to už jedno.

Vedl ho chodbami, které byly cítit starým levandulovým mýdlem a prachem, až k těžkým dveřím na konci křídla. Odemkl a nechal Davida vejít. Byl to luxusní pokoj, s postelí s nebesy a výhledem do zahrady.

Zůstali stát naproti sobě. David v té své zelené halence, která teď v šeru pokoje vypadala skoro černě, a Konstantinos, pořád stejně neproniknutelný.

Zatímco v teniskách si hleděli přímo do očí, na těch vysokých podpatcích teď David Konstantina převyšoval. Konstantinos se díval přímo před sebe a Davidovy krásně modelované rty tak měl přesně v úrovni očí. Bylo nesmírně těžké ho v tu chvíli odmítnat a netoužit po něm.

14.4

„Jo,“ řekl Konstantinos tichým, hlubokým hlasem, jako by jen pokračoval v rozhovoru, který nikdy nepřerušili. „Myslím, že jsem se do tebe opravdu zamiloval. Ale nikdy jsem nepochopil, co chceš ty.“

David otevřel pusku, aby něco odsekl, ale v krku měl takové sucho, že ze sebe nevydal ani hlásku. Cítil se odhalený víc, než když byl před chvílí na terase bez kalhot. Konstantinos se unaveně otočil a přešel k malému francouzskému oknu, které vedlo na kamenný balkon.

„Zakouřil bych si,“ zamumlal a na vteřinu se zastavil. Všiml si, jak Davidovi ztuhly rysy v obličeji. Viděl v těch mladých očích ten bleskový záblesk vzteku a očekávání další provokace – další náarážky na sex. „Cigaretu,“ dodal Konstantinos důrazně a vyšel na balkon.

David vyšel za ním. Ten čerstvý vzduch oproti těžkému starobylému ovzduší uvnitř domu ho zase trochu probral. „Nevěděl jsem, že kouříš,“ řekl a schválně po něm

střelil pohledem. „Cigarety.“

Konstantinos se opřel o zábradlí a vydechl, jako by ze sebe shazoval tunu závaží.

„Přestal jsem, když jsem viděl zuby některých svých pacientů. Je to nechutný. Ale teď bych za jednu vraždil.“

„Mám je někde sehnat?“ nabídl se David okamžitě.

„Tady určitě nic neprodávají, Davy,“ mávl rukou Konstantinos.

„Nech to na mě,“ mrkl na něj David a vyklouzl z pokoje.

14.5

Měl štěstí. Martinu potkal hned o patro níž, jak rovná ručníky na vozík. Rychle ji vysvětlil situaci.

„Běž na bar, zkus tam takovýho hubenýho číšníka, jmenuje se Gary. Ten u sebe vždycky něco má. Ale bacha, bude to drahý.“

Davidovi to došlo až v tu chvíli. „Sakra... to mě nenapadlo. Nemám u sebe ani libru.“

Martina si povzdychla, sáhla do hluboké kapsy zástěry a vytáhla tři zmuchlané desetilibrovky, které dneska utržila jako dýško. „Tady máš. A koukej mi to vrátit, jasný?“

„Seš zlato, máš to u mě,“ vyhrkl a vydal se k baru.

Gary zrovna leštil sklenice a vypadal, že ho bolí celý svět. „Potřeboval bych krabičku cigaret. Nutně,“ vyhrkl David.

Gary se na něj ani nepodíval. „Mám jen pár pro sebe, kámo. Neprodáváme tabák.“

David se opřel o bar a nasadil ten svůj pohled, kterým obvykle dostával zákaznice ve Velvet Desire do kolen. Směs prosebnosti a magnetismu. Na dřevěnou desku baru položil ty tři desetilibrovky. Gary se na vteřinu zastavil. Podíval se na peníze, pak na Davida a jen se neznatelně ušklíbl.

Vytáhl z kapsy načatou krabičku Camellek, tři si z ní zkušeně vyklepl pro sebe a zbytek položil před Davida. Pak plynulým pohybem stáhl peníze z baru a pokračoval v leštění sklenic, jako by se nic nestalo. David krabičku popadl a zmizel.

14.6

„Tady. Mise splněna.“ A položil Camellky před Konstantina na balkonový stolek. Konstantinos se na krabičku jen podíval. Nedotkl se jí. Jen ji tam nechal ležet v chladném stínu starého domu.

David na něj zůstal nevěřícně koukat. „Děláš si srandu? Takže jsi mě tam zase poslal jenom tak? Zbytečně? Ani si nezapálíš?“ Cítil, jak se v něm zase vaří ta bezmocná zlost.

Konstantinos k němu vzhlédl. A zakroutil hlavou. „Nemůžu.“

„Tak na balkoně se snad kouřit smí, ne?“ Řekl David a rozhlížel se po popelníku, aby to bylo kompletní. Ale nebylo, jak vzápětí zjistil.

„Nemám zapalovač, Davy,“ řekl Konstantinos.

David se svezl na židli proti němu a s povzdechem složil hlavu do dlaní.

„Já jsem takovej blbec,“ řekl nevěřicně sám nad sebou. Celý ten cirkus... a teď tohle.

Pak ucítil, jak ho Konstantinos hladí po vlasech.

Byli zase v pohodě. Byli zase na té vlně, kdy se jeden bez druhého neobejdou, i když se před chvílí chtěli zabít.

14.7

„Chtěl bych ti dát peníze,“ řekl Konstantinos a když David zvedl hlavu, přitiskl mu prst na rty, aby neprotestoval. „Nemyslím to takhle. Chci abys byl nezávislý. Abys měl jistotu, že jsi se mnou... protože chceš, a ne protože mě potřebuješ.“

David čekal, až se ten ukazováček z jeho rtů odsune, až bude Konstantinos připravený na jeho reakci.

„Abych já měl jistotu – nebo ty?“

„Já,“ přiznal Konstantinos s povzdechem.

„Tak jo,“ řekl David odevzdaně.

Jistě, byla to lákavá vidina, ale zároveň to byl taky v podstatě test. A on nechtěl být testovaný; prostě chtěl, aby mu Konstantinos věřil. Peníze byly super, ale když se jimi měřilo absolutně všechno, oddanost, láska, věrnost – najednou bylo všechno kouzlo pryč.

Copak bych mohl prodat svou duši?

15 Tajemství

Plzeň, dnes

15.1

Davida večer po směně trochu bolela hlava. Ten propastný rozdíl mezi ruchem salonu a klidem na dovolené si vybral svou daň. Přitom když se s Pavlem jen tak povalovali na pláži a slyšeli jen šum moře, vlastně se nudil. Těšil se na společný týden jen ve dvou, ale po pár dnech zjistil, že mu chybí děti.

Pavel měl ve střídavé péči osmiletá dvojčata – Káťu a Pavlíka – a Davida bavilo s nimi blbnout a hrát si. Dětství si sám moc neužil, a tak byl pro Pavlovy děti spíš jako starší brácha. Pavel se někdy rozčiloval, že má tři, a ne dvě děti – a i když byl mladší než David, na věku nezáleželo.

Důležitá byla ta role. Pavel byl zodpovědný tatka a David ten potrhlý „bratránek“, i když mu bylo letos devětatřicet. Dovolená bez těch rozdováděných dětí prostě nějak nebyla ono.

Alex si přehodil bundu přes ramena.

„Tak dík, že to tady doděláš," a chystal se odejít.

„Linda by mě zabila, je vostrá," zasmál se David. Měl na mysli Alexovu přítelkyni – měla dnes narozeniny, a proto Alex spěchal domů a David zavíral sám. Linda byla bývalá letuška s proříznutou pusou a uměla si říct o své.

„Jo a nezapomeň dát tu fotku na síť. Zákazník, co přijel až z Londýna, to musíme zveřejnit."

David jen mávl rukou.

15.2

Alex se vydal přes náměstí a pak se ještě jednou otočil na zářící výlohu podniku, který s Davidem před třinácti lety otevřeli.

Musel se pro sebe pousmát. Byla to neuvěřitelná ironie. Celá Plzeň je znala jako nerozlučnou dvojici, jako symbol určitého životního stylu. Lidé viděli iluzi, kterou jim tak pečlivě naservírovali.

V hlavě mu naskočil obraz starý třináct let. Úplně jiný svět.

Plzeň, před 13 lety

Viděl ten malý pokoj, ve kterém se David ubytoval, když se před třinácti lety vrátil z Londýna. Alex si tehdy myslel, že je tu jen na dovolenou, a tak když se hned první den spojili, vzal ho do Litic ke svojí babičce, která pronajímala ve vile pokoje studentům. A v létě měla vždy nějaký pokoj volný.

Seděli tam na zemi, zády opření o postel, vzpomínali na roky na učňáku a

nostalgicky pili colu s rumem.

„Měl bych si na tebe dávat bacha, ne?“ prohodil tehdy Alex v žertu, když mu David nalil do sklenice trochu víc rumu než předtím.

David se na něj podíval, oči trochu skleněné, ale ruka se mu ani nezachvěla. „Hele, v klidu,“ uchechtl se. „Co jsi od učňáku takhle zhubnul, už to není ono.“

Alex se tehdy rozesmál a poplácal se po břiše. „Aha! Takže ty máš rád tlustý chlapy, jo?“

David na vteřinu zvažněl. „Nebyl jsi nikdy tlustej, Sašo,“ řekl tiše. „Jen mám prostě rád, když se mám o koho opřít.“

15.3

„Tak ty máš teď vlastní salon,“ prohodil potom David a zády se opřel o pelest postele.

Alex se ušklíbl. „No, salon... salon bych tomu úplně neříkal.“

David pokrčil rameny. „Aspoň máš něco svýho.“

Alex si ho tehdy zvědavě prohlížel. Ten den si pořád ještě myslel, že David přijel jen na dovolenou. Že si chtěl na pár týdnů vydechnout od toho velkého světa, o kterém v Plzni všichni jen snili.

„A kdy se vlastně vracíš?“

David se dlouze napil a pak se na Alexe upřeně podíval. „Nikdy, Sašo. Už se nevracím. Zůstanu tady. A otevřeme si salon spolu.“

Alexovi na vteřinu zaskočilo. „Jako já a ty? Davide, nezlob se, ale co bych ti mohl nabídnout? Ty jsi špičkový stylista z Londýna. Měl jsi tam ty nejlepší kurzy, stříhal jsi bůhvíkoho... Chápu, že si chceš po Londýně odpočinout, ale tohle není zrovna tvůj level.“

David mlčel.

Alex zvažněl, jak to jen po pár skleničkách coly s rumem bylo možné. „Davide, mám tam dvě křesla a na dveřích nápis *Alex Hair*. Co bys tam jako dělal?“

„Budu ti podávat ručníky a masírovat klientům hlavu.“ Řekl David s klidem. „A ten nápis změníme. Musí to být něco glamour. Nejsou to přece jen vlasy.“

Alex na něj vytřeštil oči. „Prosím tě, co to meleš? Špičkový londýnský stylista se bude v Plzni šplouchat v umyvadle a mejt vlasy? To je blbost, to by nám nikdo nesežral.“

15.4

„No, to máš pravdu, to by se moc neprodávalo,“ přikývl David a v očích se mu poprvé po letech zalesklo nadšení. Ten nápad, který se právě narodil. „Ale co tohle: *Špičkový londýnský stylista přijel do Plzně postarat se o vaše vlasy. Abyste se za ním nemuseli trmácet až do Londýna, kde by vám ten skvělý účes stejně do pěti minut*

zmoknul.“

Alex se rozesmál tak nahlas, až se lekl, že vzbudí babičku o patro níž. Ale v ten moment, uprostřed toho smíchu a alkoholu, mu to došlo. Bylo to naprosto ono. Je to příběh.

„A co ten název?“

„Tak mi řekni... co tě nejvíc symbolizuje?“ Zeptal se David.

Alex se zamyslel. Nebyl romantik, byl to obyčejný kluk, co chtěl prostě dobře dělat svoji práci.

„Nůžky,“ vypálil po chvíli.

David se rozesmál. Nebyl to výsměch, spíš uznání té prostoty.

„Nůžky. Dobře. A co symbolizuje mě?“ Zamyslel se.

„Sláva? Luxus?“ nabízel Alex honosná slova, která mu k Davidovi seděla.

David na vteřinu zavřel oči.

„Tajemství,“ řekl pak tiše.

„Nůžky a tajemství?“ Alex nakrčil čelo. „To nezní moc chic, Davide. To zní spíš jako název pro špatnou detektivku.“

David neodpověděl. Vzal ze stolu tužku a na kus papíru svým kudrnatým rukopisem napsal: *Scissors & Secrets*.

Alex na ten papír dlouho koukal.

15.5

„Vždyť to lidi ani nebudou umět vyslovit,“ namítl.

David se na něj podíval s tím svým typickým, šibalským úsměvem. „Otevřeme glamour salon, ve kterém lidi, co to nebudou umět vyslovit, nemají co pohledávat.“

Alex měl pocit, že je to naprosto šílené, ale zároveň cítil, že je to přesně ono. Že David právě vytvořil svět, do kterého budou chtít všichni patřit, i kdyby si na tom názvu měli vylámat zuby.

Alex došel k autu a vyrazil za Lindou.

Plzeň, teď

Celá Plzeň a půlka republiky měla "Scissors & Secrets" za slavné duo extravagantních gay kadeřníků – Alex a Davy, co z velkého světa přinesli do západočeské metropole londýnský šmrnc. Zákazníci se u nich cítili jako v jiném vesmíru. Věřili tomu názvu, věřili té auře exkluzivity, kterou David vybudoval ze dvou slov napsaných na cár papíru.

Byla to dokonalá iluze.

A přitom Alex byl úplně obyčejný hetero Alexandr neboli Saša Balík z Rokycan, který se prostě jen naučil při profesionálním stříhání občas trochu teatrálně

rozhodit rukama, aby zapadl do konceptu.

Co ale ani Alex sám nevěděl?

Že David, hvězda salonu, závěrečné zkoušky tenkrát na učňáku ani na podruhé neudělal, a v tom velkém Londýně mistrovským stylistům skutečně jen podával ručníky a masíroval jejich klientům hlavu.

A to, že jeden slavný "teplouš" byl ve skutečnosti hetero a druhý se jmenoval Studený – to Alexe na celé té iluzi bavilo ze všeho nejvíc.

AUTORKA

Psaní jsem propadla už ve čtrnácti. Napřed jsem psala povídky jen pro svoje kamarádky. Trvalo mi dlouho, než jsem se odhodlala něco zveřejnit, troufla jsem si akorát účastnit se literárních soutěží.

Po první vydané knížce v češtině jsem se odvážila jít s kůží na trh a rozhodla se poskytnout své příběhy samoukům angličtiny na středně pokročilé úrovni – začala jsem je překládat, nahrávat k nim audioknihy, psát vysvětlivky, tematické slovníčky – což udělalo velkou radost spoustě samouků, kteří do té doby pořád při čtení běhali pro slovník.

Doufám, že tě bavilo můj příběh číst, jako mě bavilo ho psát 💖

Tuto českou verzi můžeš použít pro svůj jazykový trénink a ověření porozumění.

Katka Havlová

